

oázis

Erőforrásunk a család

KOPOGTATÓ

Katolikus megbotrántoztatások és jótettek évkönyve

*Utánozhatatlan, mézes-mázos keresztény sziruppal leöntött megjegyzések
Aki hisz Istenben, az tökéletes?*

A Dachauban, a koncentrációs táborban töltött évek: egy darab mennyei boldogság...

Lépjenek új utakra, melyek „a lélek Európájába” vezetnek...

DILEXIT ECCLESIAM SZERETJÜK AZ EGYHÁZAT

Tartalom

A Kiadó és a Szerkesztő rovata	3
Esszé	4
Mindennapjaink	7
A pápára figyelünk	20
Tilmann atya válaszol	23
Élő háziszentély	26
Őszidő	27
Lépcsőházi beszélgetések	28
Egymásra találtunk	30
Egy csoport életéből	34
Tedd könnyűvé... ..	36
Gyereknövelde	38
Gólyahír	40
Óriási apróságok (gyerekszáj)	40
Nincs boruk! – Van boruk!	42
Filmajánló	43
Főzőcske	44
Schönstatt-hírek	45

Az Oázis évente négyszer jelenik meg. Egy példányra vetített költsége 300 Ft, ez évente 1200 Ft. A költséget adományokból, ill. önkéntes munkavégzés útján teremtjük elő. Ezért kérjük adományokat a mellékelt csekkben „Oázis” megjelöléssel vagy átutalással az alábbi számlaszámra:
73200134-10000434,
(Családok a Családért Egyesület)
„Oázis” megjelöléssel.
Szeretnénk ezúton köszönetet mondani mindazoknak, akik anyagilag is támogatták szerkesztői és kiadói tevékenységünket.

OÁZIS 2003. október, XIII. évf. 3. (35.) szám, a Családok a Családért Egyesület (Magyar Schönstatti Családmozgalom) lapja, keresztény szellemiségű házas- és családpedagógiai folyóirat. Megjelenik negyedévenként. Felelős kiadó: Az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Fő u. 11. Tel.: 87/479-002, schoenst@axelero.hu, www.schoenstatt.hu/oazis • Főszerkesztő: dr. Sallai Tamás és felesége, Karikó Éva. Szerkesztették: dr. Endrédi István és Cili, Gábor Miklós, Gódány Róbert és Rita, Komáromi Ferenc és Mária, Makó András és Dia, Nádudvari András és Rita, Németh Zoltán és Nóra, Rábel István és Zsuzsa, Varga Károly és Erika • Nyomdai előkészítés és fotók: Palásthy Imre (www.palasthybt.hu) • Nyomás: OOK-Press Nyomda, 8200 Veszprém, Csillag utca 5.

Kedves Olvasó!

Néhány évtizeddel ezelőtt történt. Ebédszünet volt, négyen-ötven munkatársak, állva fogyasztottunk néhány szendvicset, ugyanis éppen külső munkahelyen végeztünk feladatot. Beszélgettünk. Azzal a kijelentéssel fordultam a munkatársakhoz, hogy szerintem fontosabb és jelentősebb valami nem létezik ezen a földkerekségen, mint az egyház. Egyikük nagyon hevesen ellenkezett a kijelentéssel. Sok vélt vagy valós rossz megtapasztalást hozott elő, melyek hozzájárultak egyházellenes beállítottságának kialakulásához.

Milyen kép él a körülöttünk élőkben az egyházzal? Tudják-e és megélik-e az egyházat annak, ami vagy aminek lenni hivatott: üdvösségük eszközének?

Tudjuk-e mi, hogy egyház, részegyház vagyunk s ennek értelmében kik és mik vagyunk?

Amit mint házastársak egymásért, amit mint szülők a gyermekeinkért teszünk, amit egymás és a gyermekeink javára teszünk, amit az otthonunkért, különösen az otthonunk jó légköréért teszünk, az vallásos cselekedet, az egyházi tevékenység. Isten nemcsak akkor van velünk, amikor éppen imádkozunk. Nemcsak akkor van velünk, amikor éppen gondolunk Rá. Akkor is velünk van, amikor önfeledten tesszük mindazt, ami Neki tetsző, és akkor is, amikor rossz fát teszünk a tűzre.

Egyház, részegyház vagyunk, s mint ilyen vagyunk a társadalom része, s ha igazán az vagyunk, ami vagyunk: akkor a társadalom kovásza vagyunk.

Kis újságunknak e száma élessze bennünk egyfelől ezt a tudatot és a „már egyház” és a „még nem egyház” iránti szeretetet, másfelől pedig legyen a „már egyház” és a „még nem egyház” iránti tiszteletünk és szeretetünk tanújele.

Óbudavár, 2003 októberében

Következő számunk címe:

SZÜLEINK, GYERMEKEINK ÉS MI.

Különböző generációk, eltérő gondolkodásmód, más élethelyzet, más örömök, gondok, nehézségek, szükségletek..., mégis együtt a szeretetben. Lehetséges-e ez, és ha igen, mi a titka? Várjuk írásaitokat nem csak a megadott témával kapcsolatban, hanem a rovatokba is. Címünk: Sallai házaspár, 2040 Budaörs, Ószirózsa u. 15. Tel.: 23/421-088, e-mail: evatom@uze.net (Aki nem szeretné, hogy képe az újságba bekerüljön, jelezze nekünk!)

Kötődünk az Egyházhhoz

Jeremiás próféta azt mondja, hogy Isten megszólította őt: „Mielőtt anyád méhében formáltalak, már szerettelek téged.” Az apostolok meghívásánál Isten az apostolokhoz szól Jézus Krisztus által. És természetesen, hogy Isten szól hozzánk a pápa szavain keresztül.

Most valami új következik. Isten a kor jelei által szól hozzánk. Ezt a gondolatot a zsinat is kimondja. Az evangélium és a kor fénye a két forrás, amely által Isten újra és újra megüzeni nekünk, hogy mit akar tőlünk.

„*Kentenich* atya, a Schönstatt-mozgalom alapítója felismerte, hogy Isten sokféle módon szól hozzánk. Így szól hozzánk az által is, ami a korunkban történik. Nem kell feltétlen útszéli keresztnek, keresztény politikának lennie, és az egyház politikai hatalmára sincs szükség. Isten az által szól hozzánk, ami a korunkban történik. Ez fontos számunkra, hiszen az a keresztény, aki a kor történései által jelzéseket tud fogadni, mindig meghallja Isten szavát.

Ez a mi egészen személyes életünkre vonatkozóan is érvényes. Az által, ami velünk történik, Isten beszél velünk. Az által, ami a lelkünket megérinti, Isten szól hozzánk. Néha nem tudjuk ezt az üzenetet megérteni, mert Isten nagy. Ezért gyakran nagyon hosszú időre van szükségünk, mire megértjük Őt. Ez munka.

Este összejövünk, és megkérdézzük magunktól: „Hol találkoztunk a mai napon Istennel? Mi érintett meg ma? Mi foglalkoztat bennünket? Mi fáj? Miben telik nagy örömünk?” Az esemény mögött Istent keressük. Nem mindig találjuk meg Őt. Akkor azt mondjuk: „Nem értelek, de szeretlek.” Talán lassan-lassan felismerjük, amit a jó Isten mondani akart. Egy új keresztény jön létre, akinek nemcsak a pap, a püspök vagy a pápa szavára van szüksége, hogy eligazítást kapjon, hanem újra meg újra meghallja a jó Isten szavát.

Természetesen van egy jel, akit a jó Istentől kaptunk, a házastársunk, aki által Isten üzen nekünk, nevel minket. Isten néha gyengéd, de néha kicsit szigorú. Most felülvizsgálhatjuk, hogyan beszél velünk a jó Isten. Gyengéden vagy szigorúan? Ha szigorúan, akkor sem keseredünk el, hiszen szigorúság nélkül nem lehet szentté válni. Schönstattban ilyenkor szívesen mondjuk: „Életszentségem eszköze, dicsértésél mindörökre!”

Aztán a gyermekeink által szól hozzánk a jó Isten. Ezt sem lehet mindig rögtön megérteni. De odafordulhatunk Hozzá, amikor valamelyik gyermekünkkel történik valami, és örülhetünk neki: „Most mondtál nekem valamit”. Vagy panaszkodunk egy kicsit, vagy pedig a köszönet szavát mondjuk neki.

II. János Pálnak
Szent Péter apostolai üdöjének,
a családok Pápjának

Kedves Szentatyai!
Bory Jenő magyar szobrászművész alkotásával, mely a Szent magyar királyi családot ábrázolja, szeretnénk a Szentatyáink kedveskedni. Ez a kis szobor szemléletesen kifejezi törekvésünket és eszményünket: egységben a pápával és a püspökökkel, az egész egyházzal és nemzetiinkkel szent családias szeretetünk mi is a Magyar Schönstatt családmozgásban való, és így hozzájárulni egyházunk és társadalmunk megújulásához.

Ennek értelmében kérjük a Szentatyai áldását házasságunkra, családkunkra, az egész magyar Schönstattcsaládra, neputakra.
Szeretettel és nagy tisztelettel:

Gyeneslás, 2002. október 16.

Várnai János és Valéria
Magyarország, H-8315 Gyeneslás,
Saschanyi u. 1.

Für Johannes Paul II.
Den Nachfolger Petri,
Den Papst der Familien

Lieber Heiliger Vater!

Mit dieser Statue, die die Heilige Ungarische Königsfamilie darstellt, und ein Werk des ungarischen Bildhauers Jenő Bory ist, möchten wir dem Heiligen Vater eine Liebeswürdigkeit erweisen. Die kleine Statue drückt anschaulich unser Streben uns Ideal aus: In Einheit mit dem Papst und den Bischöfen, mit der ganzen Kirche und mit unserer Nation möchten auch wir heilige Familie werden in der Ungarischen Schönstattfamilienbewegung, und so zur Erneuerung der Kirche und der Gesellschaft beitragen.

In diesem Sinne bitten wir um den Segen des Heiligen Vaters für unsere Ehe, Familie, für die ganze ungarische Schönstattfamilie und für unser Volk.

In herzlicher und ehrfurchtsvoller Verbundenheit:

Am 16. Oktober 2002.

János und Valéria Várnai
Ungarn, H-8315 Gyeneslás
Saschanyi u. 1.

Várnai János és Valéria
Magyarország, H-8315 Gyeneslás,
Saschanyi u. 1.

Kelt a Várnaiakban, 2002. október 16-án

Várnai István Vezetője a Család

Tisztelettel üdvözlöm helyi és otthoni testvéreinket, akiknek szívesen fogadjuk kollégáinkkal együtt a Magyar Schönstatt családmozgásban való részvételük érdekében.

Üdvözlöm II. János Pál Papát meghívott szent, fogadjunk együtt a közös bűnbánatban a Szent Atyánkkal együtt és együtt.

A Szentatyai szöveg alapján elkészült a szoboralkotás, egyben kéri a családunkat, hogy a Magyar Schönstatt mozgásunkba is bevonuljanak.

Szöveg: Várnai István és Valéria Várnaiak

István Várnai
Magyar, Toldi Lajos, Saschanyi
Magyarország

Várnai János és Valéria
Magyarország,
H-8315 Gyeneslás,
Saschanyi u. 1.

Azáltal, ami az egyes házasságokban történik, ami az egyes családokban történik, Isten beszél hozzánk. Ha valaki mesél, elmondja, hogy neki valami fontos, fáj, vagy nagy öröme telik benne, azáltal a jó Isten üzen nekünk. Úgy, pl. mint egy pápai enciklika által. Természetesen nem ugyanazzal a tekintéllyel, de az életfolyamat nagy közelségével.

Nekünk keresztényeknek meg kell tudnunk hallani Isten szavát. Fel kell ismerni, hogyan szól hozzánk. Ezért amikor egy másik ember hozzánk fordul, nem akarunk mindjárt tanácsot adni neki, hanem meghallgatjuk. Ugyanezt tesszük a házastársi beszélgetéseinkben is.”

Van abban valami kockázatos, hogy laikusok jönnek, és tudják, hogy Isten mit mond nekik. Ezért fontos, hogy az alapítónk az egész közösséget az egyházhoz kapcsolta, a hierarchiához. Visszajött Amerikából, ahova az egyházi vezetés száműzte, és kérte, hogy majd ezt írják a sírjára: *Dilexit Ecclesiam* (Szerette az egyházat). Ez a szarkofágjának a felirata. Ez nekünk nagyon fontos. Ha nem kapcsolódunk, kötődünk az egyházi tekintélyhez, holnap szektává válhatunk. Mivel az egyház nagyon sokrétű, egyre nehezebb lesz a helyzet ebben a tekintetben.

A háziszentély egy kis zarándokhely, ahol jelen van a Szűzanya. Az egyház azt mondja, a házasságban jelen van Jézus, mert a házasság szent-ség. Jézus azt mondta: „Ahol ketten vagy hárman az én nevemben együtt vannak, közöttük vagyok.” Ez akkor is így van, ha nem vagyunk szentek. Tehát a Szűzanya, Jézus és a Szentlélek segítségével keressük Isten szavát az életünkben.

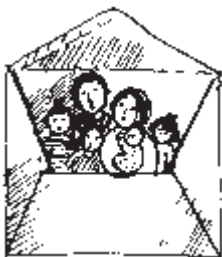
Természetesen veszély rejlik abban, hogy a Szentlélekre hivatkozva holnap mindenki azt csinálja, amit akar, és mindenki kitalálja a saját egyházát. Ezért nagyon fontos számunkra, hogy az egyházi tekintéllyel fenntartsuk a kapcsolatot. Ezért nagyon fontos nekünk, hogy a püspök ossza ki a Családakadémia diplomáit.

© Servizio Fotografico de „L.O.R.”, Vaticano

Egy házaspár közülünk a pápánál járt. Ez egy jel. *A levél, amit írtak és elvittek neki, a hozzá való viszonyulásunk jele. (Lásd az 5. oldalon!)*

(Megjegyzés: Az idézeteket az Otthonunkkal szentélyedért c. füzet Kötődünk az egyházhoz c. fejezetéből vettük. Kiadó: Családok a Családért Egyesület, Óbudavár, 2003. Ára: 400 Ft)

Mindennapjaink

A következő ima kíméletlenül őszinte, kicsit elfogult – negatív értelemben, és kritikus. Nem hívő ember írta. Tükrözi, hogyan látnak minket, ún. hívőket. És talán személyes felelősségünkre is felhívja a figyelmünket. Isten adta feladatunk az így gondolkodókat is Istenhez, az egyházba vezetni.

Katolikus lettem

„Beszélni akarok egy katolikus pappal, mert szeretném, ha mielőbb megkeresztelnének!” – ezzel a gondolattal tértem be 12 évvel ezelőtt, 23 évesen a Ferenciek terén álló templomba. Erről a templomról tudtam, hogy katolikus, és biztosra vettem azt is, hogy a gyóntatószékben találkozom pappal. Arra számítottam, hogy ujjongnak majd egy őszintén megtérni vágyó „báránkának” (ez is meg lesz néhány hét múlva egy másik helyen, másik lelkiatyánál), de ez az atya öreg is volt, nagyot is hallott, többször is el kellett kiabálnom, mit szeretnék. Erre ő elkezdte mesélni nekem a katolikus egyház történetét...

Én katolikus akartam lenni. Pedig családomban egyetlen „kóbor” katolikus sincs, reformátusok, de nem gyakorolják a hitüket. Katolikus akartam lenni, pedig alig volt katolikus ismerősöm, ha már hívő, inkább protestáns körökben mozogtam, ahol néhány igazán jó barátom volt, és ahol szép élményekben volt részem. Én mégis katolikus akartam lenni.

Amióta az eszemet tudom, kerestem a hitet. Hol erősebben, hol kevésbé. Gimnazista korom levelezését olvasva gyakran ismerőseimnek, barátaimnak szegeztem a kérdést, szerintük van-e Isten, mit gondolnak erről. Félttem a temetőben, arra gondoltam, a földkupacok alatt emberek fekszenek, akiknek a testét kukacok rágják. Minek élünk, ha meghalunk, és aztán semmivé leszünk. Vigasztaltak, tovább élünk majd szereteteink emlékezetében. Egy ideig, a dédunokáinknak jó esetben halvány derengésük van rólunk, de az ő gyerekeik valószínűleg már azt sem tudják, milyen emberek voltunk, milyen kérdések feszültek bennünk, azokra milyen válaszokat adtunk, mi volt fontos számunkra és milyen jó túrós lepényt tudtunk sütni. Emellett el-

képzeltetlennel, a józan ésszel el nem fogadhatónak tartottam, hogy a világot a vak véletlen szülte. Hogy a véletlen végtelen, tökéletesen működő, rendkívül bonyolult részecskét hozzon létre, annyira valószínű, mintha az ABC betűit véletlenszerűen sorba rakva megkapnánk a Bűn és bűnhődést. Ha pedig Valaki alkotta a világot, szerettem volna megismeri.

Ez nem ment egykönnyen és egyhamar. Ostromoltam Istent, szólítson már meg végre, kerestem a lehetőségeket. Visszahúzott sokminden, köztük az egyház és a hívő emberek bűnei is. Úgy gondoltam, aki hisz Istenben, az tökéletes. A saját bűneim viszont egyre közelebb vittek Hozzá, éreztem, sűrű mocsárba, boldogtalanságba és majd később kiégésbe húznak. Bűneim megtanítottak irgalmasabbnak lenni az egyházzal és az emberekkel is. Hiszen mindannyian „emberből vagyunk”, hibázunk, bántunk, sebeket osztunk, nem tudunk gyarlóságainkból tökéletesen kivetközni, ezért nem várhatunk senkitől lehetlent. Mivel az élet minden területén, sajnos az egyházakban is vannak nem hiteles emberek, lelkipásztorok, vezetők, nem lehet ez a szempontom, ami alapján egyházat választok.

Gondolkodtam, semmiképp nem várhatja el Isten csekély értelmemtől, hogy ebből a sok kis és nagy egyházból kiválasszam azt, amelyik a legjobb, mely leginkább közvetíti az Ő tanítását. Mindegyik azt mondja magáról, ő az igazi, én mi alapján döntsek?! Olvasgattam az evangéliumot, és szöveget ütött a fejemben: Jézus kiválasztott 12 férfit, egyik értetlenebb, gyávább, önzőbb, mint a másik, szívükbe látott, ismerte hibáikat, mégis őket küldi szét a földkerekségre, hogy hirdessék tanítását, rájuk építi az egyházát, melyen a pokol kapui nem vesznek erőt. Ez az intézmény, a katolikus egyház 2000 év óta áll, Jézus alapította, ez az Ő műve, tehát ezt kell választanom, bár tiszteletet és nagyrabecsülést érzek a többi egyház iránt is, amelyben szintén Ő munkálkodik.

A sokéves kereső út végén, egy vidéken áttáncolt szombat éjszaka után, miután az éjszakai szállást adó vendéglátók az egész társaságot misére invitálták, a szertartás alatt Isten halkán, de erőteljesen, tisztán és egyértelműen felszólított, hogy kereszteljék meg. Ami eddig kérdés volt, válaszra talált, ami bonyolult volt, egyszerű lett, ami ingott alattam, szilárd lett... Megérintett a kegyelem. És én néhány nappal később a Ferenciek terén voltam.

És most hol vagyok? Férjemmel és négy gyermekemmel immár 10 éve a Schönstatt-családok közösségében.

Egy nem hívó imája

A következő ima kíméletlenül őszinte és elfogult – negatív értelemben.

Isten! Szeretnék szólni Hozzád, imádkozni – ahogy mondják –, ha egyáltalán vagy. Vagy lehet, hogy a semmibe szállnak szavaim?! Nem tudom. Próbálok közeledni Hozzád, mert oly sokszor üres a lelkem. Szeretnék megismerni, ha létezel, ha nem az emberi képzelet, a szükség, az élet értelmetlensége okozta fájdalom szült Téged. Szeretnék látni, érzékelni, megragadni Téged, ha vagy. Áruld el, hol és hogyan találkozhatom Veled!

Azt mondják, a templom a házad, az Isten háza. Ha oda betérek, csöndet és békességet találok, különösen, ha nincsen szertartás. Amikor éppen Téged imádni gyűlnek össze híveid, nem tudom nem észrevenni, az üres padosor szélén terpeszkedő ember bosszús arcát, amikor „testvére” beljebb ülőhelyet szeretne szerezni, és ezért egy pillanatra fel kell állnia. Látom ajtatosan térdepelni egykori évfolyamtársamat, aki az „átkosban” lelkes úttörő csapatvezető volt egy általános iskolában. A munkahelyemről ismerős egy ember, akiről az hírlík, bűnlusta. Ismerek itt néhány arcot, hiszen a közelünkben laknak, egy iskolába járnak gyerekeink, akik most jámbor képpel ülnek, bájosan mosolyognak egymásra, egyébként alkalomadtán irigykedve lesik, kinek mije van, és utánozhatatlan mézes-mázos keresztény sziruppal leöntött megjegyzéseket eregetnek egymás felé. És itt van a pap. Őt nem ismerem, távol áll tőlem, hogy rosszat mondjak rá, de egyházad, egyházaid, szolgálid körül sokszor botrány szele kavarg. Ők, különös kedveltjeid, a beavatottak, felháborítóan nagyokat botlanak, mit vársz tőlem, gyarló embertől, akít meg se kereszteltek. A szertartást, sajnos, nemigen értem, vannak szavak, amelyek furcsák, és, bocsáss meg érte, néha nevetségesek. Úgy érzem, itt nem találok Rád. A szentmise véget ért. „Istennek legyen hála” – mondják híveid. Hál’ Istennek, gondolom én.

Kereslek Téged családomban, őseim szívében, de nem talállak. Nem talállak anyám szalmaláng erejében, amely csak addig létezett, amíg a fiatalság, egészség, siker meglökött szekere gurult, de az első meredeknél a nagy erő odalett. Ő senkiben nem hisz, csak magában, mondta gyakran, most üres szemekkel néz a semmibe. Néha fel-felbukkansz apámban, szerető, gondoskodó, de gyenge jellemében, aki „imád”, ha nem túl megerőltető, nem tart túl sokáig, és megdicsérik érte, egyébként hagyjuk tévét nézni. Nem akarom hinni, hogy Te lettél volna nagyanyám „ezerszemű” Istene, aki megszállottan bűnre vadászik. És nem akarom elhinni, hogy a nagy-

apám rajzolta kép Téged ábrázol, miszerint egy összetört aggastyán vagy, akinek nagyothalló füléhez nem jutnak el a földi jajok, és talán a reumától fáj a karod, hogy lesújts végre erre a gyalázatos, háborgó, istentelen világra. Nem akarlak felmenőimmal untatni, valószínűleg nem vagyunk a büszkeségeid, de azért ugye, néha kicsit felderítettünk Téged, ha figyeltél ránk.

Isten! Azt hiszem, azért néha összefutottunk már. Mintha egy pillanatra megláttalak volna egy anya fájdalmas pillantásában, amikor észrevette, hogy gyermeke kerékpárjával az árokba borult. Vagy egy apa büszke tekintetében, amikor pattanásos nagy lakli fiára azt mondta: Ő az én fiam. Vagy egy hajlott hátú, de egyenes gerincű idős papban, akit kegyetlenül megkínóztak és megaláztak, bebörtönöztek, és mindezek után azt mondta, nem haragszom fogvatartóimra, imádkozom értük. Igen, és Téged láttalak feleségem meggyötört és mégis boldog arcában, amikor gyermekeinket először adta karjaimba.

És ha kinyitom a szemem, látlak a világban. Tudom, hogy képtelenség azt hinni, hogy a pillangó szárnya, a fecske vándorútja, a millió virág, a természet végtelen csodája, gyermekeim okos, kérdő szeme, tökéletesen mű-

ködő sok-sok porcikája a véletlen műve. Képtelenség, hogy az öröm, amit akkor érzünk, amikor egyszerre mondjuk ki feleségemmel ugyanazt a mondatot, vagy a bizalom, mikor gyermekeink a karjaimba borulva meséli el bánatát, az anyagból származzon. Mindez túl mutat az anyagon. Tudom, eszemmel felfogom, hogy léteznie kell, léteznie kell valakinek, aki irányítja a világot.

Aki valamiképpen megteremtette. Kell, hogy létezzen valaki, akinél elcsendesül a szívünk, aki választ ad a miértekre, aki értelmet ad ennek a nyomorult életnek. És a fenyegető halálnak.

Segíts, Isten, hogy találkozzam Veled. Segíts, hogy meglássalak és megláthassalak minél több arcban. Segíts, hogy megismerhesselek és megszerthesselek Téged. Ámen.

Levél a kívülállókhoz

Mi mozgatja a kívülállókra – a nem katolikus történelmi egyházakra, szektákra, a más vallásúakra, a valláshoz nem kötődők különböző csoportjaira – irányuló gondolatainkat, érzelmeinket? – A Krisztusnak mindenkit megnyerni akaró szeretet, vagy valami más?

Mi van akkor, ha egy szekta tagjai inkább átengedik magukat Krisztus vezetésének, mint mi?

Mi van akkor, ha egy nem-hívő inkább engedelmeskedik Istennek, mint mi?

El tudjuk-e képzelni róluk, hogy ők is lehetnek jó szándékú, rendes emberek?

Lehetett-e, lehet-e valakinek szubjektív megéléséből fakadó, őszintén jogosnak vélt oka arra, hogy hátat fordítson nekünk, a katolikus egyháznak?

Tételezzük föl, hogy a Jóisten egy könyvben elénk tárná, elénk, a világ katolikusai elé mindazt a súlyos eltévelyedést, amivel egy adott évben megbotránkoztatunk valakit, valakit az embertársaink közül? Hogyan nézne ki egy-egy ilyen „Katolikus megbotránkoztatások évkönyve”?

Igaz, hogy minden szentmisét a bűnbánati imával kezdjük. Vajon elmondjuk vagy elimádkozzuk ezt az imát? – Vagyis mennyire él bennünk a bűnbánat lelkiülete?

Természetesen megfordíthatnánk a nézőpontot és kérdezhetnénk, mi minden jót tesznek katolikusok szerte a világban. Hogyan nézne ki egy-egy „Katolikus jótettek évkönyve”? Bizonyosan sok erőt meríthetnénk, ha elénk tárulna a sokféle jócselekedetnek a nagy tömege.

Hasonlóképpen elképzélhetünk két évkönyvet, amely a nem-katolikusokra vonatkozik.

A négy évkönyvben – hogy folytassuk a gondolati kísérletet – elénk tárul az emberiség képe.

A négy évkönyvet eljuttatjuk a katolikus egyház tagjaihoz tanulmányozásra. Elkezdenénk elemezni a két évkönyvet, összevetni azoknak a számát, akik az egyikben, akik a másikban szerepelnek gondolataikkal, érzelmeikkel, szándékukkal, tetteikkel, azok súlyával stb.

Összehívjuk egy nagy-nagy zsinatra a földkerekség katolikusait, hogy megtárgyaljuk a többiekhez fűződő viszonyunkat. A tárgyalás utolsó pontja, hogy megfogalmazzunk egy levelet hozzájuk. Napokon át folyik a vita, nem sikerül meg egyezni, elmarad a levél megírása.

Ha összeszednéd a gondolt gondolataidat, érzett érzelmeidet, kimondott szavaidat, föléledt szándékaidat, milyen levél kerekedne belőled?

Hogyan élt az egyház Dachauban, a német nemzeti szocialisták egyik koncentrációs táborában?

Különbözőképpen. Úgy, ahogyan élhetett mindazokban, akik így vagy úgy képviselték, képviselhették, a megkeresztelt rabokban, megkeresztelt örzőikben.

Kentenich József atya, Schönstatt alapítója „nem tett meg mindent”, hogy elkerülje a koncentrációs tábort. Nem jelentkezett a börtönorvosnál, aki vállalta, hogy ha ezt megteszi, olyan leletet állít ki, aminek alapján nem viszik koncentrációs táborba. Lehetségesnek tartotta, hogy Istennek rá vonatkozó elgondolásában szerepel a koncentrációs tábor. A börtönből kicsempészett, legközelebbi munkatársának szóló levelében azt kérte, hogy értse ezt a döntését az Isten valóságába vetett hitből.

Amikor beszállítása után először találkozott a közösségből azokkal, akik már korábban odakerültek, azt mondta, hogy a hely, ahol most vagyunk, más, mint ahol ennek előtte voltunk, de a dolgunk az nem más.

Vajon mi volt a dolguk „annak előtte”? Az, hogy egyház legyenek, azaz élő közösségek Istennel és az emberekkel. Az, hogy mint papok, működési helyükön lehetőleg minden tőlük telhetőt megtegyenek, hogy a rájuk bízottak élő egyházat alkothassanak.

Hogyan lehetséges ez egy koncentrációs tábor körülményei között? Mit csinált Kentenich atya?

Himmelwärts (Ég felé) címmel jelentek meg Kentenich atyának a Dachauban fogalmazott imái, melyek kifejezik a lelkületet, melyből a magatartásuk fakadt. Két versszak a reggeli imából:

*Akaratod szerint használd minket,
Schönstatt által újra teljenek meg
A szent egyház tágas csarnokai,
Dicséreted zengjen trónusodig.*

...

*Engedj minket tüzes parázként izzani,
És a népekhez örömmel vonulni,
A megváltás tanúiként harcolni,
Őket ujjongva a Szentháromságához vezetni.*

Néhány utalás a magatartására:

A beszállított rabokat egy terembe terelték, ahol meg kellett írniuk az életrajzukat. Egy őr felügyelt rájuk, oda-odahajolt, hogy nézze, mit írnak. Amikor ezt Kentenich atyánál is tette, Kentenich atya odafordult hozzá: Mondja, miért ordított velünk az érkezésünkkor olyan szörnyűségesen?

Később egy másik őr ráparancsolt: Tisztítsd meg a kerékpáromat! Kentenich atya: Igen, de nem azért, mert parancsolja, hanem mert szívesen megteszem ezt Önnek.

Fáradhatatlan lelkipásztori munkát végzett. Elsősorban a paptársaiért – nemzetiségre tekintet nélkül – érzett felelősséget. A Dachauban alapított Családmozgalom 50 éves évfordulóján, a volt koncentrációs tábor területén 1992. július 19-én ünnepelt szentmise celebránsa Kazimierz Majdanski lengyel érsek, egykori rabtárs volt.

A schönstattiak csoportmunkát végeztek, rendszeresen összejöttek a tábor keretei között. Összetartottak, Kentenich atyához hasonlóan felelősnek érezték magukat a többiekért.

A Dachauban töltött éveket Kentenich atya úgy jellemezte: egy darab mennyei boldogság...

Főtisztelendő Paptestvérek!

Egy képzelt egyházmegye képzelt püspöke „felkérésére” készítettünk egy püspöki körlevél-tervezetet:

A papi hivatások napja alkalmából meghívlak Benneteket közös elmélkedésre egyfelől a papi hivatásról, azaz saját hivatásunkról, másfelől a feladatokról, melyeket felfedezni sürgető kötelességünk.

Amire Isten, aki minden ellenkező látszat ellenére ezt a világot kormányozza, minket meghívott, az talán mégiscsak a legszebb, és talán mégiscsak a legfontosabb hivatás. Nem azért hívott meg bennünket, mert mi vagyunk a legszebbek és a legfontosabbak, hanem azért, hogy megmutassuk az embertársainknak, hogy Ő a legszebb és legfontosabb.

Nem könnyebb és nem nehezebb ezt ma a világnak megmutatni, mint bármikor. Nem könnyebb és nem nehezebb, ma a feladatot elmulasztani, mint bármikor.

Rajtunk múlik, kedves Testvérek, hiszen nem gondolhatjuk azt, hogy Istent valamilyen mulasztás terheli. De hát akkor, kérdezhetné valaki, miért engedi meg Isten azt a rengeteg nehézséget, mely annyira hatástalanná teszi a fáradásainkat? Miért vagyunk mi, papok, ma ilyen kevesen? S folytathatná a kérdéseit, akit ilyen kérdések gyötörnek.

Mi azt a kérdést akarjuk Istennek föltenni, hogy milyen szándékai vannak a mai világgal? Amikor szemléljük az eseményeket, körülményeket, különösen azokat, melyek súlyosan, nehezen érintenek bennünket, észrevesszük mögötte Őt, és keressük az Ő szeretettervének a titkait.

Isten népének azon tagjai vagyunk, akikre a Jó Pásztor sajátos módon rábízta a többieket. Feladatunk, hogy az Ő példája által ihletetten for-

duljunk oda hozzájuk, a ránk-bízottakhoz: ismerni és szeretni akarjuk őket, áldozatot hozunk értük, és követelményeket támasztunk velük szemben.

Egyik kortárs államférfi nemrégiben a következő indokkal utasította el egy magas, de inkább reprezentációval járó állami tisztségre való jelölésének gondolatát, hogy „én alkotni akarok”. Mindannyiunkban él valamilyen fokon az alkotó ösztön. Olyan korban élünk, amelyik talán minden eddiginél nagyobb kihívást jelent egy keresztény, különösen egy pap alkotó ösztöne számára.

Kedves Paptestvérek!

Nemrégem múlt egy éve, hogy a Gondviselő rám bízta az egyházmegye vezetését. Sokszor föl tettem magamban a kérdést, hogy itt és most, ebben az egyházmegyében és a XXI. század elején mit jelent ez a megbízatás.

Végigtekintettem lelki szememmel a harmadik évezredébe lépett kereszténység történetét, egyházunk történetét. Amikor a Szentatya bocsánatot kért az egyház nevében azokért a bűnökért, melyeket az egyház tagjai követtek el, annak a tudatában tette, hogy az egyház nem önmagáért van, hanem azért, hogy világítson a világnak. Amikor arra törekszünk, hogy megszenteljük magunkat, ez másképp nem is „működik”, mint úgy, hogy értük szenteljük magunkat, hogy ők legyenek szentek az igazságban. Kik ezek az ők? Nemcsak plébániánk, egyházmegyénk katolikus hívő közössége, hanem annak a térségnek, melyben élünk, az egész társadalma. „Lumen Gentium”, népek világossága, kivétel nélkül minden ember világossága: Krisztus, akinek titokzatos teste vagyunk. A történelem folyamán az egyház tagjai közül sokan kiszakították magukat lélekben ebből a testből. Sokan nem voltak elég következetesek és hűségeselek.

Ma is időszerű, hogy magunkba nézzünk, hogy odatartsuk magunkat Isten, az igazi átvilágító bíró elé. Ez a kezdete annak a megújulásnak, melyre Isten a mai kor jelenségei által szólít bennünket. A megújulás útja pedig az, hogy egyenként és közösen kiteszünk magunkat az Atyából áradó te-

remtő, a Fiúból áradó megváltó és a Szentlélekből áradó megszentelő szeretetnek. Kapcsolatunk Istenhez képessé tesz bennünket arra, hogy hívő és nem-hívő kortársaink felé áramoltassuk ezt a teremtő, megváltó és megszentelő erőt. Amíg nem iktatjuk ki az életünkből azokat a dolgokat, gondolatokat, érzéseket, adott esetben személyeket, amelyek és akik akadályozzák ezt az áramoltatást, olyanok vagyunk, mint akik az ajtóban állnak, maguk nem mennek be, és másokat sem engednek be.

Meghívlak Benneteket, kedves főtisztelendő Paptestvérek, az egyházmegyénknél ilyen értelemben minden szinten történő megújulásáért való fáradozásra. Milyen teendőkre gondolok?

Emlékeztetlek Benneteket arra, amire körlevelem elején hívtam fel a figyelmeteket: a jó pásztor ismeri az övéit, szereti őket és áldozatot hoz értük, követel tőlük, mert tudja, hogy mire képesek s milyen fontos, hogy képességeiket kamatoztassák.

Milyen összefüggésben van ez a teendőinkkel? Az a feladatunk, hogy mindennek a fényében nézzük és lássuk lelkipásztori munkánkat, és lelkipásztori tervet készítsünk Alapos, jól átgondolt és átimádkozott, a földi és égi realitást egyaránt figyelembe vevő lelkipásztori terv nélkül nem jöhet létre plébániai, egyházmegyei megújulás. Hiszünk abban, hogy az egyházon nem vesznek erőt a pokol kapui, hiszünk abban, hogy Isten a mi közreműködésünket akarja. Nem akarunk se lusták, se halogatók lenni: Isten akaratából, az Ő segítségével és saját személyes és közös elszánásunkkal fölkerekedünk, hogy erőteljesen, egész alkotó erőnket bevetve hozzájáruljunk szent és gyarló egyházunk megújulásához.

Hamarosan megbeszélésre hívom meg a helynök és a főesperes urakat, a lelkipásztori tanácsot. Részletesen meg fogjuk tárgyalni azt az eljárást, folyamatot, melynek végső fejleménye a kész lelkipásztori terv lesz. Addig is, míg ez a folyamat beindul, és a különböző konferenciákon fejthetitek ki véleményeteket, bekapcsolódtok a terv készítésébe, kérlek Benneteket, kedves Testvérek, hogy imádkozzatok a híveinkért, egymásért és püspökökért. Forduljatok Máriához, az egyház anyjához és példaképéhez. Fogadjátok be az ebben a körlevélben elétek terjesztett igazságokat, foglalkozzatok felelősségteljesen a várhatóan Rátok háruló feladattal, beszéljétek meg egymás közt, valahányszor alkalmatok nyílik rá. Caritas Christi urget nos. Testvéri szeretetem és főpásztori áldásom kíséri őszinte és buzgó fáradozásotokat.

püspök

Erős egyház

Gertrud Le Fort német író nő elbeszél egy középkori történetet: A nagy család együtt vacsorázik. Megjelenik a házban egy szerzetes, aki fölolvassa a családfőt kiátkozó pápai bullát. A dermedt csendben föláll a kiátkozott anyja, odamegy a fiához és megáldja. Az író nő záró-megjegyzése: Ebben az asszonyban erős volt az egyház.

Milyen erős bennem az egyház?

A II. Vatikáni Zsinat „Lumen Gentium” – Népek világossága kezdettel (és névvel) az egyházzal szló dokumentumot fogadott el. Két fontos megkülönböztetése segítheti a tisztánlátást.

Az egyik azokra vonatkozik, akik az egyházhoz tartoznak:

„Az viszont nem üdvözü, aki beépül ugyan az egyházba, de nem tart ki a szeretetben, és így ‘teste szerint’ megmarad az egyház kebelében, ‘szíve szerint’ azonban nem.” (LG 14)

A másik azokra, akik nem ismerik az Istenről szló tanítást:

„Elnyerhetik ugyanis az örök üdvösséget mindazok, akik... őszinte szívvel keresik Istent, és... arra törekszenek, hogy teljesítsék akaratát, amelyet lelkiismeretük szavában ismernek fel.”

Nem azt mondja ez a szöveg, hogy mindegy, katolikus vagy-e vagy sem. Azt mondja, hogy az üdvösségre úgy jutunk el, hogy kitartunk a szeretetben, vagy – más szóval – teljesítjük Isten akaratát. Több út vezet az üdvösségre, de ezek az utak valahol nagyon is hasonlítanak egymásra. Egyfelöl szívünk szerint is az egyházhoz tartozunk, őszinte szívvel keressük Istent, másfelöl a jó keresése, az igazság keresése, a szépség keresése mintegy lépcsőfokok, melyek szintén odavezetnek Istenhez.

A mai mérhetetlenül szertelen, rendetlen, rengeteg-színü és sokrétü, gyorsan változó világnak nagy szüksége van az erős egyházra, mely áldást, üdvösséget hoz, kínál kivétel nélkül mindenkinek.

Kentenich atya egyszer állítólag azt mondta: Enyém és az eszmém az egész világ! Mit akar jelenteni ez az erőfitogtatás? Ma millióan tanulnak, tanulunk Kentenich atyától. Ami 50 évvel ezelött eretnekségnek, egyháziatlanságnak tűnt, azt lassan szinte mindenütt az egyházban természetes és alapvető fontosságú igazságként említik. Sok helyütt törekszenek komolyan arra, hogy tegyék is.

Mitől ilyen erős Kentenich atya? Attól, hogy töretlen kapcsolatban van Azzal, akitől minden erő származik.

Vendégségben Márfi Gyula érseknél

Dr. Márfi Gyula immár hat éve az érseke annak az egyházmegyének, amelyikhez Óbudavár tartozik: a Veszprémi Főegyházmegyének. Ez alatt a hat év alatt Tilmann atya Schönstattban a mozgalom vezetőjének a feladatát látta el, valahogyan nem is gondoltunk rá, hogy szóba jöhet egy tisztelgő látogatás. Az idén azonban már eszünkbe juthatott és jutott is ennek az esedékessége, ezért érdeklődtünk az érsek úrnál, fogadná-e Tilmann atyát és mikor. Az érsek úr készséggel vette kézbe naptárát és hamar megállapodtunk az időpontban.

2003. augusztus 13-án így fél 12-től negyed 3-ig az érsek úr vendégei voltunk, ebédre is meghívott bennünket.

A beszélgetés az irodában az érsek úr érdeklődésével kezdődött. Tilmann atya elmondta, hogy az elmúlt 12 évben Németországban dolgozott. Az őstől Bécsben fog lakni és vezeti az osztrák és a magyar Schönstattmozgalmat. A családok körében folytatott munkájához elmondta, hogy a Szűzanya a schönstattiak számára nevelőnő. Azt akarja, hogy tegyünk valamit: szeressük a társunkat. Ha ezt tesszük, akkor Krisztus növekszik köztünk.

12 órakor elimádkoztuk az Úr angyalát csendben, beszélgettünk még egy kicsit: Tilmann atya megemlítette szentélyépítési szándékunkat, és kérte, szentelje föl az érsek úr majd a szentélyt. Erre az érsek úr biztosította Tilmann atyát, hogy ezt R.-nek már megígérte.

Fél 1-kor kezdődött az ebéd együtt az alkalmazottakkal a közös ebédlőben.

Ebéd után az érsek úr még arra is szakított időt, hogy bemutassa a püspöki palotát. Eközben – a „Sissy” királynétól kapott ajándékok megmutatásakor – volt alkalom többek között előhozni, hogy a mindenkori veszprémi püspök előjoga volt a királyné megkoronázása.

A nézelődés után kávézás következett az érseki lakosztályban, ahol folytatódott a beszélgetés. Szó volt arról, hogy a II. Vatikáni Zsinat felhívta a figyelmünket: minden keresztény életszentségre hivatott. Nekünk

schönstattiaknak jó érzés, hogy tudatosíthatjuk, a schönstatti lelkiségben ez kezdettől fogva hangsúlyt kapott. Utalás történt Szalézi Szent Ferencre, akinek tanításából Kentenich atya sokat merített.

Nagy benyomást tett Tilmann atyára egyszer, hogy az érsek úr még szombathelyi lelkipásztorkodása során nem hívó fiatalokkal katechumenátussal kapcsolatos megtapasztalásokra tett szert, valamint az, hogy milyen fontosak az érsek úrnak az egyes papok vagy akár kispapok, mekkora súlyt fektet arra, hogy rendelkezésükre álljon. Hasonlóképpen előjött még, hogy a nemzetközi kapcsolatok ápolása végett igyekszik nyelvtudását gyarapítani. Ez utóbbi érezhető is volt, amikor az érsek úr – többször is – szabatosan és hibátlanul megfogalmazott német mondatokkal fordult oda Tilmann atyához.

Szó volt még arról is, hogy sok egyes személyt avattak már szentté, de kevés házaspárt. Így hiába szeretett volna a pápa a család évében házaspárt szentté avatni, ez csak néhány évvel később „sikerült”. Ebben az összefüggésben fejezte ki az érsek úr az óhaját, hogy legyen egy magyar szent házaspár. Erre Tilmann atya megragadta az alkalmat és kérte az érsek urat, írja le ezt a kívánságát az Oázis számára, amit ő meg is tett.

Szép lenne, ha egyszer a Szentatya
egy magyar házaspárt is szentté
avathatna.

Veszprém, 2003. augusztus 13

+ Márfi Gyula
Veszprémi érsek

Naponta olvashatjuk a sajtóban: az Egyház csődöt mondott. Naponta százszor is hallhatjuk: az Egyháznak nincs joga arra, hogy beleavatkozzon a személyes ügyeimbe. Az Egyházat érintő kritika hullámai magasra csapnak kívülről, de magán az Egyházon belül is. Hiszen olyan egyszerű mindent lehúzni, eleve negatív elfogultsággal szemlélni...

Kentenich atyának is csalódást okozott egy és más az Egyházban, de ő épített tovább, épített rendületlenül, nem akadályokat, hanem hidakat. Hidakat az új part felé. Természetesen látott hiányosságokat is, a történelem folyamán és a jelenben történeteket is. Ezek azonban nem botrányt és megütközést, hanem felhívást jelentettek számára. Az igazi szeretethez hozzátartozik a „mégis” a súlyos csalódások idején.

(E. Badry: Kockázattal bítor, 43. o.)

A pápára figyelünk

Az evangéliumból fakadó új lendület Európa számára

„120. Európának minőségi ugrásra van szüksége spirituális örökségének tudatosításában. Ilyen ösztönzést csak Krisztus evangéliumának újrameghallgatásából kaphat. Az összes kereszténynek törekednie kell arra, hogy kielégítse ezen élet utáni éhséget és szomjúságot.

Ezért „az Egyház kötelességének érzi, hogy újra elmondja a remény üzenetét, melyet Isten bízott rá”, és megismételje Európának: „A körödben lévő Urad és Istened a te üdvözítőd” (Szof 3,17). Felhívása a reményre nem utópisztikus ideológiára alapszik, hanem ellenkezőleg, a Krisztus által meghirdetett üdvösségnek soha el nem múló üzenetére (vö. Mk 1,15). Azaz a tekintéllyel, melyet Urától kapott, az Egyház megismétli a mai Európának: Harmadik évezred Európája, »ne lankadjon a kezed!« (Szof 3,16) Ne higgy a rémhíreknek, ne engedj a jövőtlen gondolkodás- és életmódoknak, mert azok nem Isten igéjének bizonyosságára támaszkodnak!” [190]

Idézve e reményt keltő fölhívást, megismétlem ma is neked, a harmadik évezred kezdetén álló Európának: „Térj magadhoz. Légy önmagad. Fedezd föl eredetedet. Éleszd föl gyökereidet.” [191] A századok folyamán megkaptad a keresztény hit kincsét. Ez az evangéliumból fakadó elvekre alapozza életedet, és belőle fakadnak a termővesszők nemzeteid művészetében, irodalmában, gondolkodásában és kultúrájában. De ez az örökség nemcsak a múlthoz tartozik; terv is a jövőre, amit át kell adnod az eljövendő nemzedékeknek, mert a személyek és a népek életének forrása, melyek együtt alkotják az európai földrészt.

121. Ne félj! Az evangélium nem ellenedre van, hanem a javadra szolgál. Ezt igazolja a tény, hogy a keresztény gondolkodás át tudja alakítani a politikai, kulturális és gazdasági halmazokat olyan együttéléssé, melyben minden európai ember otthon érezheti magát, s a nemzetek egy családját alkotják, melyre a világ egyéb tájai is tanulva tekinthetnek.

Légy bizakodó! Jézusban, az evangéliumban meg fogod találni a tartós és szilárd reménységet, melyre vágyódsz. Ez a remény Krisztus bűn és ha-

lál fölötti győzelmére támaszkodik. Ő azt akarta, hogy ez a győzelem üdvösségedre és örömdre a tiéd legyen.

Ne kételkedj! A remény evangéliuma nem csal meg! Tegnap és mai történelmedben olyan fényesség az evangélium, mely megvilágít és irányt mutat utadon; erő, mely támogat megpróbáltatásaidban; egy új világ próféciája; egy új kezdet jele; fölhívás mindenki, hívők és nem hívők felé, hogy lépjenek új utakra, melyek „a lélek Európájába” vezetnek, hogy valóban „közös ház” legyen belőle, melyben életöröm uralkodik.” (Részlet a Szent-
 atya, II. János Pál pápa: Az egyház Európában című szinódus utáni apostoli buzdításából)

*

1970. április 8-án, egy általános kihallgatás alkalmával a korábbi Szent-
 atya, VI. Pál pápa a következő szavakat intezte a német zarándokcsoporthoz:

Kedves Testvérek!

Az egyik legjelentősebb német pap és lelkipásztor sírkövébe vésett szavak kifejezik az ő személyiségét és gazdag életének tartalmát: „Dilexit Ecclesiam” – ő szerette az egyházat. Ugyanezt kérjük mi is tőletek: SZERES-
 SÉTEK AZ EGYHÁZAT!

Ezekben a nehéz időkben maradjatok hűségesek az Egyház tanítóhivatalához és Szent Péter utódjához. Akkor a ti életetek is gazdag és teljes lesz.

A kereszténység Atyja és a schönstatti család Atyja. Csak az tud apa lenni, aki mint fiú, megállta a helyét. Mint az Anyaszentegyház fia találkozik most a keresztények Atyjával, aki megköszöni neki hűségét. Teljes felelősséggel veszi át – aki a próbát kiállta – újból küldetését, hogy mint a Schönstatt-család atyja, tovább építsen: Schönstattot az Egyháznak, az Egyházat a világnak, a világot a Szentháromság Istennek. (E. Badry: Kockázatni bátor, 43. o.)

*Mária, reménység anyja, légy velünk!
 Taníts minket, hogy az élő Istent hirdessük;
 segíts tanúskodnunk Jézusról,
 az egyetlen Üdvözítőről;
 tégy minket szolgálkészsé a felebarát iránt,
 befogadóvá a rászorulókat iránt,
 tégy az igazságosság megvalósítójává
 és egy igazságosabb világ szenvedélyes építőivé;
 járj közben értünk,
 hogy úgy munkálkodjunk a történelemben,
 hogy bizonyosak legyünk
 az Atya tervének teljességében.*

*Az új világnak Hajnala, mutasd meg,
 hogy a reménység anyja vagy,
 és virrassz felettünk!
 Virrassz az európai egyház fölött:
 legyen az evangélium jó közvetítője;
 legyen az igazi közösség helye;
 teljesítse küldetését, mely arra szól,
 hogy hirdesse, ünnepelje és szolgálja
 a remény evangéliumát,
 mindenki békéjére és örömére.
 Béke Királynője, oltalmazd az emberiséget
 a harmadik évezredben!*

*Virrassz az összes keresztény fölött:
 járják hűségesen az egység útját
 a kontinens egyetértésének kovászaként;
 virrassz a fiatalok fölött,
 akik a jövő reményei,
 hogy nagylelkűen kövessék Jézus hívását.
 Virrassz a nemzetek vezetői fölött...*

II. János Pál pápa

Tilman atya válaszol

Kérdés: Mit jelent nekünk schönstattiaknak az egyház? Hogyan szeressük?

Válasz: Látjuk, hogy a világ változik. Más világban élünk, mint 2000 évvel ezelőtt, és ezért az egyház is változtatja a képét, újra fogalmazza, mi a lényege. Az egyház élő Krisztus. Krisztus él a szívünkben. És Jézus által a Mennyei Atyával kapcsolatban élünk. Nap mint nap az események mögött, a tapasztalásaink mögött, a házastársunk mögött, a munkatársaink mögött, a gyermekeink mögött kutatjuk a Mennyei Atyát, aki vezet minket és nagyon közel van hozzánk. Hasonlóan Jézushoz, aki mindig a Mennyei Atyával élt. Jézussal együtt tesszük a dolgunkat.

Ahol igazi szeretet van, ott a szeretetből tett fakad. A mai időkben fontos az a keresztyény, aki a másik emberért tesz valamit. Nem elég csupán szépen élni, vallásos szokásokat felvenni, persze ez is nagyon fontos, de fontos, hogy a másik emberért is tegyünk valamit, a munkatársunkért, a jó Istenért. A Szűzanya, aki a szentélyben velünk él, aki szeretetszövetségben van velünk, nem csak ajándékot oszt, gondoskodik..., hanem várja, hogy tegyünk valamit másokért is. Ez a jövő egyházának a képe, a keresztyény, aki a világi dolgok mögött is megtalálja a Mennyei Atyát, és aki a Szűzanyának mindig egy kis szeretetajándékot ad.

Kérdés: Nem elegdő az, ha a családunkért dolgozunk? A plébánián is dolgoznunk kell?

Válasz: Mi a plébánia? Régen általános vallásos légkörben a falu közepén állt a templom, mellette a plébánia, a keresztyénység azt jelentette, kell valamit a plébániáért tenni. A paraszt vagy a boltos egyidejűleg a plébániájáért is dolgozott. Ma egy átlagos ember legalább nyolc órát dolgozik naponta. Nem a plébániáért, hanem pl. egy amerikai cégért dolgozik. Kérdés az, hogy keresztyény vagyok-e, ha ott dolgozom? Manapság világi cégek vannak, ahol a keresztyények naponta sok órát töltenek. Ők ott is az egyházért dolgoznak. Ők ott Krisztus élő jelei a mai világban, oda értéket visznek, befolyásolják a munkahelyi légkört. Régen mondhatták, a kórházunk egyházi kórház. A jövőben nem sok egyházi kórház lesz, és nem is az a mi eszményképünk, hogy a keresztyény ember egyházi kórházban dolgozzon vagy egyházi iskolába járassa a gyerekeit. Nem az egyház, mint intézet a legfontosabb, hanem a hiteles keresztyény élet, mert ez teszi Krisztust élővé a mai világban. Ez kicsit kemény, ez nehezebb, mint vallásos körben mozogni, erőseknek kell lennünk hozzá. És minden jót kívánok minden egyhá-

zi intézménynek. Nálunk a schönstatti nővéreknek is van egy gimnáziuma, ez természetesen nagyon jó, de ez nem az igazi eszménykép, a jövő egyházanak a képe. A jövő egyháza a Krisztust megjelenítő ember, aki bármilyen cégnél dolgozhat.

Kérdés: Mit tegyünk akkor, ha szívesen dolgoznánk pl. a plébánián, de az atya nem szívesen veszi?

Válasz: Az egész világon változik a plébánia képe: a papok, plébánosok egyre kevesebben lesznek, és a laikus segítők, a munkatársak egyre inkább fontosak lesznek számukra. Ha egy schönstatti valamit akar szervezni a plébánossal együtt, és a plébános elfogadja, akkor jó, és ha nem fogadja el, akkor nem teszi. Ez nem nagy baj, mert a jövőben a plébános örülni fog, ha segítenek neki. Tehát ott dolgozunk, ahol lehet. Nekünk nagyon fontos az egyház, a szervezet, a plébános, a püspök, a felelős a lelkipásztori munkánkban, és ha van valamilyen döntése, alávetjük magunkat.

Az egységet megvalósítani az egyházban különös karizma. Egység a plébánián, ez a plébános karizmája lehet. Neki a feladata gondoskodni arról, hogy a különböző csoportok egységben tudjanak élni.

Kérdés: Kentenich atyát az egyház tizennégy évre száműzte az alapításától. Elég idős volt már (nyolcvanévesen térhetett haza), tarthatott attól is, hogy nem lesz ideje véghez vinnie művét. Sírfeliratául mégis ezt választotta: Dilexit Ecclesiam – Szerette az egyházat. Hogyan élte meg ő ezt az igazságtalanságot?

Válasz: Olyan mozgalmak, mint pl. a Schönstatt-mozgalom, a jezsuiták, vagy mint a ferences rend a középkorban, mindig feszültséget okoztak az egyházi szervezetnek. Például a középkorban egyedül a plébánosnak volt joga gyóntatni a saját plébániáján. A ferences rendnek nehéz volt elérnie abban az időben, hogy gyóntathasson. Ezen most nevetünk, de manapság ugyanezt látjuk, csak nem a gyónásról van szó, hanem más dologról. Az újszerű karizmatikus mozgalmak az egyházban mindig kis feszültséget jelentenek.

Kentenich atyánk elég híres volt, több mint ezer pap jött hozzá lelki gyakorlatra minden évben. Egy „lelki hatalom” volt. Néhány püspök azt mondta, hogy amit Schönstatt tesz, nem valami jó az egyháznak. Nem értették meg. Ebben a feszültségben küldte őt az egyház Amerikába, és neki nem volt szabad kapcsolatban lenni a mozgalommal. Tapasztaltuk, hogy ugyanez a problémája más karizmatikus embereknek is az egyházban. Ebben az időben a római papi szervezet nagyon erős volt, és később, amikor

jött a II. Vatikáni Zsinat, és a püspökök nagyobb hatalmat kaptak az egyházban, Róma veszített erejéből. Bea bíboros később azt mondta Kentenich atyánknak: „A zsinat nélkül az egyház nem értette volna meg Önt.”

Természetesen elég kemény volt neki ezt elfogadni. Ebben az időben nem tartoztam szervezetileg a Schönstatt-mozgalomhoz, ezért többször beszéltem vele. Amikor erről kérdeztem, ezt felelte: „Én mindig és mindenhol boldog vagyok Édesanyánk kezében.” Nagyon szép volt. Olyan nyugodtan és örömmel a szívében mondta pl. egy nehéz kérdésre a mozgalommal kapcsolatban, amiben csak ő tudott dönteni, hogy: „Imádkozzanak, és amikor visszajövök, majd én döntök.” Számára soha nem volt kétséges, hogy

visszajöhet. Pedig semmilyen kilátás nem volt rá. Senki nem látta őt kétségbeesettnek, keserűnek vagy kiábrándultnak. Igazi vidám ember volt.

Fontos volt neki, hogy a sírjára ez kerüljön: Dilexit Ecclesiam – Szeretete az egyházat. Nem nehéz szeretni egy kedves egyházat. Ő megmutatta, hogy lehet szeretni egy kicsit nehéz egyházat, olyat is, aki száműzte őt. Ezt tesszük mi is a püspökökkel, a plébánossal, nem azt várjuk, hogy ők kedvesek legyenek hozzánk, hanem mi szeretjük őket. Nem egy általános lelki, szellemi egyházat szeretünk, hanem egy konkrét egyházat, ami olyat is tesz, ami nem nagyon szimpatikus nekünk, Kentenich atyánk példája alapján.

Uram és Üdvözítőm, Jézus Krisztus, a szent Egyház láthatatlan feje, óvj meg attól, hogy valaha is válaszfalat vonjak közted és az Egyház között. Hadd szenvedjek hibái és gyengeségei miatt, bármikor is fedezem fel őket vagy mások tárják föl előttem azokat. Adj bátorságot, hogy munkatársaim és ismerőseim körében kiálljak érte, hiszen Te érte lettél emberré és érte áldoztad föl Magad.

Hadd kérdezzem meg mindig, ha bírálni akarom, milyen hibákkal járulok hozzá én ahhoz, hogy Egyházad ma nem hat vonzóbbnak. Könyörgök Hozzád a teológusokért, hogy ne akarjanak mindent megmagyarázni, hanem vessék alá magukat a Te kegyelmi hatásodnak: mert Te hitet kívánsz. Add nekünk ajándékul, amit elvársz tőlünk! Amen.

(E. Badry: Kockázthatni bátor, 44. o.)

Élő háziszentély

Háziszentélyünket 1991. május 28-án szentelte fel Tilmann atya. Örültünk, hogy a Szűzanya hónapja is éppen a május. Velünk együtt ünnepelt a Cs. család is, hiszen az ő otthonukban találkoztunk először Tilmann atyával, mint fiatal házasok, és az ő segítségével jutottunk el a schönstatti Szűzanyához. Szentmise keretében ünnepeltük meg, hogy Mária, Jézus Édesanyja, mostantól nálunk lakik. Nagy örömünkre Tilmann atya prédikációját a Cs. család felvette kazettára, amit aján-

dékba meg is kaptunk tőlük. Később ezt leírtam, és karácsonyra ezzel leptem meg férjemet.

Háziszentélyünkben a tárgyagnak saját történetük van. Odatettük azt a nagy követ, amit Medjugoréból hoztunk magunkkal, amikor jegyesekként elzarándokoltunk odakint. A másik pici kő Schönstattból való, az egy évvel ezelőtt kötött szövetségi fogadalmunkra emlékeztet.

Az otthonunk háromszobás régi ház, és ez alatt a tíz év alatt egyik szobából a másikba költözködtünk, mikor melyiket újítottuk fel éppen. Ilyenkor mindig vándorolt velünk a háziszentély is. A Szűzanya türelemmel és mosolyogva nézte, hogyan szépül az otthonunk. Szeretünk hazamenni, jó úgy kinyitni a kapunkat, hogy Mária vár bennünket. Nyáron pedig, amikor nyaralni voltunk és visszagondoltunk az otthonunkra, jó volt az a tudat, hogy nemcsak a házunk, de a Szűzanya is visszavár. Este a gyermekeinkkel a háziszentélyben adunk hálát a napért, felidézzük örömeinket, szomorúságainkat. Kéréseinket a Szűzanya elé visszük.

Emlékezetes számomra, hogy nemrégiben egyik kisfiúnk foga annyira megfájdult, hogy el kellett vinni a hétvégi ügyeletre. Férjem szaladt el vele, én a kettő nagyobbal otthon maradtam. Szeretek volna rajzfilmet nézni a videón. Beleegyeztem, de kértem, hogy előtte a háziszentélyben együtt imádkozzunk testvérükért. Szó nélkül, azonnal jöttek velem (ami egyébként nem szokásuk), és kis szívük egész aggodalmával kérték a Szűzanya segítségét.

🌀 ŐSZIDŐ 🌀

Nem a ruha teszi...

Nagyon szerettem Édesapámat, a mindene voltam, és hiányzott nekem nagyon, mert úgy hétéves koromban elvitték a frontra. Tizenegy éves voltam, mikor végre hazaérkezett. Amikor megpillantottam, bizony alig ismertem meg. Szép, tiszta arcát szúrós borosta borította, ábrázatja, alakja mintha megnyúlt volna, ruhája piszkos, foltos, izadtságsgazú volt. A szeme sem az a pajkos, huncut, mint korábban, kicsit megtört a sok szenvedéstől. De Ő akkor is az én Édesapám volt, és boldogan repültem nyakába, hogy újra itt van közöttünk.

Én hasonlóképpen látom az egyházat is. Az egyháznak a teste maga Jézus Krisztus. A pápa, a papok, a szerzetesek és mi hívek vagyunk rajta a ruha. Az egyik darabja gyönyörű, a másik foltos, szakadt, az egyik szépen kidolgozott, patyolat tiszta, a másik mocskos. Milyen jól mutatna Krisztus teste ragyogó ruhában, az lenne igazán Őhöz méltó! Bárcsak ne saraznánk össze nap mint nap! De ha már úgy esett, hogy az a gúnya nem mindenütt makulátlan, én attól még éppúgy szeretem Jézus testét, az Egyházat, a szentet.

A papokat meg nem szidjuk, mert ők a mi sorstársaink. Olyan terhet tartanak a vállukon, hogy Sámson se különbet (na jó, tudom, hogy ti sem vagytok cipelnivaló híján). Őnekik se kutyájuk, se macskájuk, a Jóisten a hű társuk, de Ő nem az a gyámolítgató fajta. Ha tőlünk nem kapnak egy jó szót, akkor senkitől se, ha mi nem szeretjük őket, ki szeretné. Szeretnek szép erős hangon jó sokat prédikálni, de hát ezen nem szabad csodálkozni, végre valaki hallgatja őket. Ilyenekre gondolok, ha gerjedelem támadna bennem. És imádkozom értük, hogy a mi sok jó szándékunkat valahogy el tudják viselni. Ámen.

Lépcsőházi beszélgetések

Ezen az oldalon olyan témákkal foglalkozunk, melyekkel nap mint nap találkozunk itt-ott beszélgetve. Valaki hozzánk fordul, elmondja problémáját és megértést, tanácsot, esetleg segítséget vár vagy kérdez. Sokunknál nagyon nehezen jön a támogatást, eligazítást nyújtó szó ezekben a váratlan helyzetekben. Gyakran csak akkor jutnak eszünkbe az éppen megfelelő szavak, amikor a másik már messze jár, és sajnos nem mindig tudunk olyan helyzetet teremteni, hogy legyen alkalmunk elmondani ezeket a „lépcsőházi” gondolatokat.

Egy régi osztálytársam fodrász, két gyereke van és a második férjétől vált el. Van egy fiatal „partnere”, és fiai meglehetősen linkek, ő persze nem érti, miért. Munkája közben beszélgetünk:

– Hogy bírod egy férfi mellett már ennyi éve?!... Szegénykém, neked tiltja a tízparancsolat, nem hagyhatod el a férjedet...

– Nem a tízparancsolat miatt nem hagyom el a férjemet, hanem a szeretet parancsolata miatt: „Szeresd felebarátodat, mint önmagadat.” Nem azért nem lopok például, mert börtönbe zárnak vagy félek egy rettenetes Istentől, aki a túlvilágon megbüntet érte, hanem mert nem teszem azt, amit nem szeretném, ha mások velem tennének. És ez nagy különbség. És nem azért nem vagyok hűtlen, mert a hatodik parancsolat ezt tiltja, hanem mert szeretem azt az embert, akihez feleségül mentem, és a gyerekeket, akiket megszülettem. Szeretném, ha védetségben, biztonságban, szeretetben nőnének fel. Jó lenne-e nekik, ha elintéznivalóim után nem hazasietnék, hanem mással tölteném az időmet, másnak adnám azt, ami őket illeti meg?!

– Én is szerettem a férjemet, amíg nem hagyta el úgy magát, és szeretem a gyerekeimet, de kell, hogy egy kicsit magával is törődjön az ember. Én szinte újjászületek attól, ha körbeudvarolnak, ha teszik a szépet, ha elcsavarhatom valaki fejét. Jó érzés ám, hogy még mindig jó nőnek tartanak!

– Szerintem nem az a művészet, hogy újabb és újabb embereket hódítok meg néhány órára, hónapra, hanem hogy megtartsam azt, akit egyszer meghódítottam, ne másra pazaroljam azt az időt, erőt, energiát, amit a mi kapcsolatunk frissen tartására kellene szentelnem. Megtartani a társunkat,

ez az igazi kihívás, „dolgozni” azon, hogy vonzónak, szeretnivalónak tartson évtizedek múlva is.

– Kell egy kis izgalom, egy kis pezsgés, tombolás az ember életében. Neked nincs erre szükséged?

– A házasságot azzal a szándékkal kötjük, hogy egy életen át kitartunk egymás mellett, jóban, rosszban. Aki nem így köt házasságot, fogalma sincs arról, hogy mit veszít. Elveszíti azt a mámorító érzést, milyen, ha ki merjük szolgáltatni magunkat egymásnak, amikor egymáséi vagyunk, merünk lenni szőröstül-bőröstül. Szeretjük egymást, nem a szó manapság használt értelmében, hanem úgy is, hogy egymásért áldozatokat is hozunk, mert a szeretet igenis fájhat. Például azt az áldozatot is, hogy nem flörtölök a nyájasan udvarló ismerőssel akkor sem, ha esetleg a hiúságomnak még jól is esik, mert nem akarok fájdalmat okozni azoknak, akikért felelős vagyok, akiket szeretek. Ez az igazi mámor számomra.

– Mért olyan nagy bűn az, ha egy kicsit hancúrozik az ember mással is, nem csak a férjével? Mért zavarja ez a te Jóistenedet?

– Isten és a keresztény tanítás a nemi életet csak a házasságban tartja elfogadhatónak, nem azért, mert a nemi élet bűn, mocskos, undorító, hanem mert a házaselet szent, csodálatos, gyönyörűséges ajándék, amit nem szórunk szét úton-útfélen, hanem annak adjuk, aki a legméltóbb rá, a házastársunknak. Ha másnak adjuk, a házasságunkat lopjuk meg újra és újra, sebet ütünk rajta, ami bár gyógyítható, de nehezen és fájdalmasan.

Aztán tovább fecsegtünk erről-arról, míg a frizura elkészült, és ő valahogy így búcsúztatott:

– Édesem, nagy mázlid van, hogy rendes férjed és gyerekeid vannak. Igazán irigyellek...

Légy otthon Szűzanyánk szívében. Bármilyen történjék is, oda tartozol. Ott megtalálod a békességet, a biztonságot és a reményt a győzelemben, minden körülmények között és minden helyzetben. Tégy jót, ha lehetőség adódik rá és lásd mindenben a szerető Atya-kezet, aki bölcs szeretetterve szerint irányítja életed. Mindig gondolj erre az egyszerű igazságra: Isten az Atyád, Isten jó, minden, amit Ő tesz, jó. Ha kitartasz emellett az igazság mellett, az életed teljes lesz és áldássá válsz sokak számára. (Levél Kentenich atyától, Father Josef Kentenich Biographical Sketch 38. o.)

Egymásra találtunk

Kérdés: Készültetek-e megismerkedésetek előtt valamilyen módon a párválasztásra?

Férfj: Tudatosan nem, de Isten kegyelméből egy keresztény közösségbe kerülhettem (Domi), ahol sok értékes emberrel, lánnyal ismerkedhettem meg, akikkel komoly témákról is lehetett beszélgetni. Az ottani pap rengeteg lehetőséget biztosított az ifjúságnak az ismerkedésre és az együttlétre. Igyekezett segíteni abban, hogy a fiatalok megtalálhassák a hivatásukat és a párjukat. Fontosak a keresztény közösségek, ahol ilyen együttlétre van lehetőség.

Feleség: Nem készültem a párválasztásra. Amikor megismerkedtünk, még nagyon fiatal voltam, 19 éves. Csodálkoztam volna nagyon, ha valaki azt mondja, hogy két év múlva férjnél leszek.

Kérdés: Hogyan ismerkedtetek meg?

Feleség: A zuglói Domonkos templomban ministráltunk, ott ismerkedtünk meg. Rengeteg fiatal járt oda abban az időben. Csodálatos ifjúsági misék voltak és nagyon jó volt a légkör. A fiatalok csoportokba tartoztak, s valahogy egy közösségbe kerültünk. Nagyon jó barátok voltunk.

A megismerkedésünk előtt egy nagyon erős megtérés-élményem volt. Megtapasztaltam, hogy Isten a legfontosabb, hogy Ő él és valóban Ő a személyes Megváltóm, hogy nagyon szeret és féltő gonddal vezet vagy szeretne vezetni.

A megismerkedésünk körüli időben a férjemnek elég sok gondja, nehézsége volt a „hogyan tovább, mi legyenek?” témakörben. Többször eljött hozzám és sokat imádkoztunk, beszélgettünk. Biztos voltam benne, hogy Isten megmutatja neki, mit válasszon, hogyan döntsön. Egy ilyen alkalom után, amikor ő elment, nagyon kértem Istent, hogy segítse meg. És akkor egyszer csak kaptam egy bizonyosságot, hogy ő lesz a férjem. Tudom, hogy ez furcsa dolog, én is csodálkoztam, de így volt. Tyű, mondom, erre azért nem számítottam! De mint az előbb mondtam, nekem akkor Isten és az ő akarata annyira fontos és mérvadó volt, hogy így imádkoztam tovább: tudom, Uram, hogy amit Te akarsz, az a legjobb. Legyen úgy, ahogy akarod.

És tényleg nagyon megszerettük egymást, illetve, mint kiderült, neki ez már rég nem volt probléma.

Férfj: Már az első találkozáskor gyanús volt, valami azt súgta, hogy megtaláltam az igazit. Innen azért még elég göröngyös út vezetett addig,

amíg jegyesek lettünk. Rengeteg beszélgetés, amely során kiderült, hogy nem mindenben értünk egyet. Azután ahogy jobban megismertük egymást, egyre inkább éreztem, hogy vele egy mélyebb közösségbe kerülhetek, amilyenbe eddig senki mással nem. El tudtam képzelni az életemet vele.

Kérdés: Mivel töltöttétek együtt az időt?

Férj: Sokat beszélgettünk és sokat voltunk a barátainkkal. A közösség elég lényeges része volt akkor az életünknek.

Feleség: Mikor „összejöttünk”, elhatároztuk, hogy minden alkalommal, amikor találkozunk, imádkozunk együtt. Ezt többnyire be is tartottuk.

A jegyesség csodálatos időszak a másik megismerésére. Mi még évekkel az esküvőnk után is meg-megkértük egymást, hogy: mesélj a gyerekkorodról. Meg ilyeneket. Az ember személyisége egy kincsesbánya. (Milyen érdekes, hogy a „beszélgetés”-hez jutottunk, ami a házasságnak is fő megtartó alappillére!) No,

A fotó csak illusztráció!

persze, ha nem vagyunk belül üresek! Ezért is fontos, hogy értékkel „töltsük meg” magunkat és így legyünk egy szép ajándék a másik számára. Ma a fiataloknak, szegényeknek, sokkal nehezebb, hiszen annyi szemetet kínálnak mindenütt. Nemrég láttam egy fiatal lánykát, aki Jókait olvasott! Hú, de megörültem!

Egy ide kapcsolódó történet jutott az eszembe: A jegyességünk elején leendő férjem egy Arisztotelész művet olvasott. Nahát, mondom, micsoda értékes fickó, én illet egész életemben sem tudnék elolvasni. Hónapokkal, évekkel később derült ki, hogy ez volt az egyetlen ilyen jellegű könyv, amit olvasott. Mindenesetre nekem ez akkor nagyon imponált.

Kérdés: A legtöbb fiatalnak nehéz a jegyesség azon időszaka, amikor már tudják, hogy a társuk az igazi, de a teljes testi átadásra az esküvőig várni kell. Ti hogyan éltétek ezt meg?

Feleség: Röviden a válasz: nehezen. Szóval a neveltetésünk, azt hiszem mindenképpen segített a tisztaság megtartásában. Másrészt nagy szerencse, hogy volt lelkiezetőnk, aki nagyon sokat segített jó tanácsokkal és buzdítással. Ezenkívül szerveztünk egy jegyesoktatást az említett Domiban, ame-

lyet minden alkalommal más nagycsaládos házaspár tartott. Nagyon értékes volt, sok dologra, amit ott hallottunk, mind a mai napig emlékszem. Természetesen ott is többször szó esett a házasság előtti önmegtartóztatásról, s mind arról számoltak be, hogy ebből mennyi áldás fakad, még a jövőendő gyermekekre nézve is.

Konkrétan, lehetőleg nem adunk alkalmat a kísértésnek. Manapság a fiatalok sokszor napokat töltenek együtt, éjjel-nappal. Célravezetőbb, ha csak nappal vannak együtt és kiránduláson, táborban stb. jó megtartani azt a jó öreg szokást, hogy fiúk, lányok külön szobában alszanak.

Az önmegtartóztatásról még annyit, hogy a házasságban sem lehet az ember mindig, amikor csak akar, a másiké. Sok-sok időszak van, amikor várni kell. Aki a jegyesség alatt nem tanul meg várakozni, annak sokkal nehezebb a házasságban ezt megtanulni, sokan nem is teszik meg, és akkor borul a házasság. A várakozásnak értelme van, értéke van. Vissza kellene hozni az életünkbe, már a kisgyereket is rá lehet szoktatni: ha valamit szeretne, nem kell rögtön kiszolgálni. A mai ember éhes: eszik. Szomjas: iszik, stb. Ismerős téma. Nem tud várni!

Az esküvőnk előtt egy kedves templombeli néni azt mondta: házasságotok első három napját ajánljátok fel a gyermekeitekért, és csak azután legyetek egymáséi. Ebből a felajánlásból a gyermekek számára sok kegyelem fakad. Mi ebből egy napot be is tartottunk, és 22 év után hat gyerekkel elmondhatjuk, hogy igen megérte, és a gyerekekért sokat-sokat érdemes megtenni, hogy vonzódjanak a jóhoz, szeressék Istent és harmonikusan fejlődjenek lelkileg.

Összecsiszolódtunk

Férfj: Annnyival egészíteném ki feleségemet, hogy akkor is fontosnak tartottam a sportolást, amely a testet is kordában tartja és a gondolatokat is helyes útra tereli. Belső tartást, fegyelmzettiséget ad az embernek.

Kérdés: A szülők mit szölkak döntéseetekhez?

Feleség: A szüleink elfogadták a választásunkat, nem volt semmi probléma.

Kérdés: A mézeshetek után az összecsiszolódás okozott-e nehézséget?

Férj: Mivel a mézeshetek után is szerettük egymást, a különbözőségeinket elfogadtuk és az idő is sokat segített ezen a téren. A szülőktől való elszakadásom nem sikerült azonnal, de ahogy a házasságunk „növekedett” és megszoktuk az új helyet, az új életet (új ízeket!), a szülők utáni igény normális szintre csökkent.

Feleség: A férjemnek ritka jó természete van, ezért nem volt különösebb problémánk ezen a téren. Inkább az volt a nehézség, hogy nem lehetett vele veszekedni, neki minden jó volt, ha meg nem, akkor hallgatott.

A minap valamin vitakoztunk. Nagyon mélyen érintett a téma, elég mérges voltam. Egyszer csak a fejemhez kaptam: Te – mondom a férjemnek – 20 éve ugyanezen vitáztunk! Ez is mutatja, hogy a különbözőségek megmaradnak, nem leszünk egyformák. A házasság elején próbálja az ember a másikat a saját képére és hasonlatosságára átfaragni, aztán előbb-utóbb rájön, hogy csak magán változtathat. A másik elfogadása a döntő dolog.

Például az ő családjában az volt a dicséretes, ha valakinek igen jó étvágya van. Megismerkedésünkkor 5 szelet rántott húst evett meg egy ebéd során. Én ezen nagyon meglepődtem és kiakadtam. Ahogy megismerte a családukat, lassan rájött, hogy ez milyen örültség. Később már eszébe sem jutott ilyesmi. Megemlítem itt az anyósomat, aki nagyon megértő és elfogadó volt irányomban és az a mai napig. Sose nézte rossz szemmel, hogy mit művelek, és hogy mivel etetem a fiát.

Kérdés: Mi az, ami szerintetek segíthet a fiataloknak, hogy megtalálják az „igazit”?

Feleség: A személyes, mély kapcsolat Istennel, egy jó lelkipásztorral és a közösség. Ha életüket minden nap az Isten tenyerébe helyezik, bíznak benne, hogy Ő gondjukat viseli, ha keresik Isten akaratát, biztosan megtalálják az „igazit”. Keressék mindenben az értékeset és igyekezzenek minél értékesebbé válni azzal, hogy például művelik magukat, sportolnak, levelet, naplót írnak (út az önismerethez), és megtanulnak várni.

Férj: Fontosnak tartjuk, hogy a párjukat ne kocsmában, diszkóban, diákszigeten, hanem keresztény közegben keressék.

Hasznos irodalomnak tartjuk Walter Trobisch: Kettesben, Szerettem egy lányt, és Gyökössy: Ketten hármásban, Magunkról, magunknak című könyveit.

Egy csoport életéből

Szép volt

Napfényes júniusi délután volt..., felsétáltunk a Várba..., kisbabát várunk, az elsőt..., esténként részt vettünk a szentmisén. Itt a veszprémi székesegyházban látta a két házaspár egymást először...

A barátságok kezdete mindig szép, és ezért töltse el melegség a szívünket, mert a Magyar Schönstatt-Családmozgalom is így kezdődött... Két házaspár találkozásából, nem „meghirdetett programként”. Az első csoport kölcsönös szimpátiából, jóakaratból alakult. Nem tudtunk mi még semmit a schönstatti mozgalomról, soha nem hallottuk még a nevét sem.

A három első család, a „RÁ-GÁ-GÓ” kéthetente találkozott „hivatalosan” (amúgy amikor csak megtehettük, sok vidámsággal, játékkal, beszélgetésekkel, finomságokkal). Megszerettük egymást és már nagyon vártuk az összejöveteleinket. A szeretet, törődés, odafigyelés a másikra..., mi is így voltunk. Imáinkban is hordoztuk egymást.

Már elmúlt 20 éve... 1983. március 2-án Tilmann atya első ízben lépte át otthonunk küszöbét. Aztán egymás után kapcsolódtak be a családok. Havonként találkoztunk csak, de a légkör ugyanaz maradt. Szívből örültünk egymásnak és aggódtunk, ha baj volt.

Megszülettek sorba gyermekeink és mentünk Óbudavárra... Ha az idő múlása el is homályosította a „kezdeteket”, az élménye bennünk marad, amíg élünk.

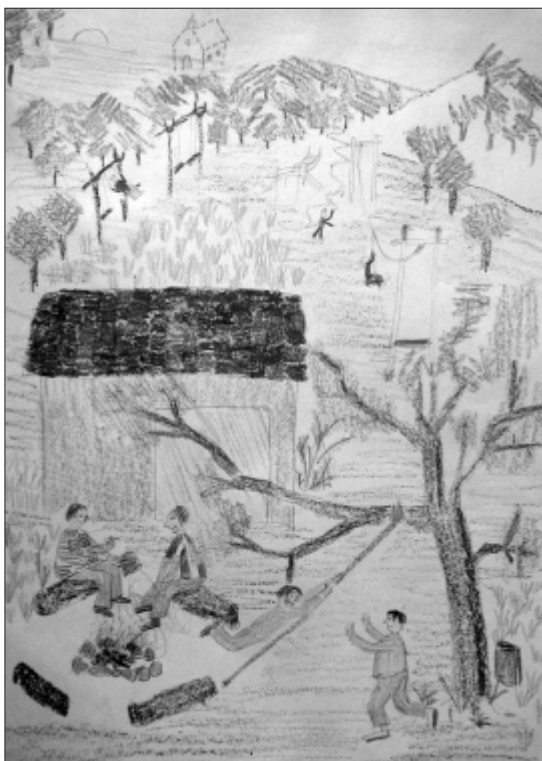
Mindannak az újszerűsége, ami velünk történt, az egybetartozás jó érzése lelkesített minket. Érdekelte bennünket egymás élete, sorsa, mit lehet segíteni a másinak... Jólesett őszintének lenni, egymást egyre jobban elfogadni.

Ahogy nyiladozott számunkra Schönstatt szellemisége, egyre jobban vágytunk arra, hogy többet tudjunk meg róla és találkozhassunk. A Szűzanya munkálkodásába vetett bizalommal néztünk a jövőnk felé. Feladataink élményszerűek voltak, eredményt értünk el, ez lendületet adott. A családnapokon Tilmann atya előadásait hallgatva, a csoportösszejövetel minél jobb menetét tanulva és egymás életéből okulva, egyre konkrétabb, kézzelfoghatóbb és érthetőbb lett minden, amit előtte nem láttunk tisztán. Haladtunk, fejlődöttünk: hamarosan három háziszentélyt áldott meg Tilmann atya otthonainkban és követték a többiek. Megkötöttük a szeretetszövetséget a Szűzanyával és ez nagy „minőségi” változást hozott, biztonságot adott.

Rokoni, baráti szálakon át „bővültünk” is. A csoport-összejöveleinket általában annál a családnál tartottuk, amelyiknél a legkisebb baba volt, hiszen az utazás szívesen magunkra vállalt „fáradalmait” Keszthely és térsége, Sümeg, Ostffyasszonyfa (Vas megye) valamint Veszprém és térsége között hordoztuk. Szombat vagy vasárnap délutánoként tartotta a végül 9 családból álló első magyar Schönstatt-családcsoport az összejöveleiket. Olyan örömet és erőt adtak ezek az együttlétek, hogy az akkori jól összeformrt társaság ebben az állapotban meg is maradt volna. Tilmann atyának nem kevés fáradozásába került, hogy a csoport kettéosztására sor kerülhessen. A továbbfejlődés érdekében azonban erre feltétlenül szükség volt. Magyarok vagyunk, igen fájdalmasan érintett bennünket ez az „operáció”, többeknek szinte megszakadt a szíve.

A sok-sok értéket, amit kaptunk és megtapasztaltunk, szerettük volna megosztani, továbbadni. Ez nem minden családnak sikerült egyformán. Nem egyformák a hivatások, és természetesen van a „fának” erős hajtása, s van gyenge is... Mindegyik jó, hogy van, nem azért, hogy minden mindig maradjon a „régiben”, hanem azért, hogy egymásért felelősséget érezve, hibáink tudatára ébredve, őszintén alázatossá válva hagyjuk magunkat újra meg újra a Jóisten által megérinteni.

A közben elég nagygyá vált családmozgalom „fájának” „gyökereként”, Szűzanyánk, a mi Nagyasszonyunk segítségével gyűjtjük tovább – ki-ki a maga megváltozott mostani életterében – az éltető erőt, s adjuk át a „fának”, hozzájárulva a lassú és csendes, de határozott és lehetőleg folytonos növekedéshez.

„Tedd könnyűvé énnekem ezt a nehéz húséget”

(József Attila)

Egy „őrült” csoporttalálkozó

Péntek este van. Anyósom vidékről megérkezik, nálunk tölti az éjszakát, ugyanis mi a schönstatti csoporttalálkozónkra készülünk. Férjem szokatlanul vidám, hol a hajamba puszil, hol játékosan a fenekemre csap... Kérdi, van-e kedvem csoportra menni. Mondom, kicsit fáradt vagyok, de ha már ott leszünk, jó lesz. Ő csak tovább vigyorog. Gyerekek ágyban, szokatlanul engedelmesen, anyósom lelkét szokatlan gyorsan leápolgattuk, sőt, ő sürget minket, hogy induljunk már. Búcsúzásnál mosolyogva a tenyerét dörzsöli. Mi történhetett vele?!

Beülünk az autóba. Férjem betesz egy kazettát, a Beatlestől a „When I get older, losing my hair” című szám megy rajta. Ezt nagyon szerettük, de már régen hallgattuk. Még semmit sem sejtettem. Majd a másik kedvenc: „Darling, darling stand by me!” Hú, de jó volt hallgatni ezeket ismét! Kicsit csodálkoztam, miért nem a találkozó sikeréért imádkozunk, ahogy szoktunk ilyenkor. De még nem eszmélek teljesen, csak amikor autónk lekanyarodik az odavezető útról. Most már magyarázatot kérek. Ő nem hajlandó elárulni semmit, én faggatom, ő csak mosolyog... Hamarosan megáll egy görög étterem előtt. Megadóan hagyom magam.

Az aperitif után elmeséli, hogy elmaradt a mai összejövetelünk, anyóssal már korábban megbeszélte, hogy eljön, és úgy döntött, ha már így alakultak a dolgok, nem mondja le a gyerekvigyázást. Helyette tartunk csoportot kettesben, javasolja. Hát igen, a házaspár az igazi, a legfontosabb csoport, erősítette meg férjem elgondolását a távolból Tilmann atya szava.

Finomat vacsorázunk, jót beszélgetünk, nem kellett evés közben felugrálni, kisgyereket etetni, katonákat vágni, kiszolgálnak... Kell ennél több?!

Úgy látszik, igen, ugyanis itt még nincs vége a történetnek. A vacsora után még nem megyünk haza. Mi jön még ez után?!

Sógorom háza előtt parkolunk le. De hát miért, hiszen nincsen otthon, egy hónapra külföldre ment kiküldetésre. Én már semmin sem lepődöm meg. Férjem egy kézitáskát hoz, amiben hálóruháink, tisztálkodási szereink vannak. Gyertya és pezsgőspoharak az asztalon. Ő a hűtőhöz penderül, megtölti a poharakat. Látom, előre készült, elrendezte a „terept”. Olyanok vagyunk, mint két csitri, játszadozunk, incselkedünk... Kettesben vagyunk úgy, ahogy ritkán lehetséges. Nem szuszognak a szomszéd szobában a gyerekek, nem kell félni felsírástól...

Reggel kilenckor arra ébredek, hogy tojásrántottát süt szalonnával (én nem szoktam, mert nem egészséges, bár szörnyen finom). Nagyon jól esett.

Tíz óra körül a gyerekek kitörő örömmel fogadtak: „Anya, képzeld, csokis pelyhet reggeliztünk!” Férjem erre is gondolt, hogy a mamának ne legyen sok gondja az etetéssel. Érdekes módon, ezt a kicsinek sem kellett a szájába kanalazni, úgy ette (én ezt se szoktam venni, mert drága és mert nem egészséges). De hát ez egy ilyen örült nap!!!

Este lefekvéskor beszélgetünk: A fene egye meg, ha csoportra vagy hasonló közösségi alkalomra kell mennünk, valahogy mindig megszervezzük, hogy legyen, aki vigyáz a gyerekekre. Az, hogy kettesben lehessünk, miért ne lenne ennyire fontos?! Ugye, nem kell megint egy elhalasztott csoporttalálkozóra várni?!

Néha előfordul, hogy férjem elé állok, és énekelem neki Kationa Klári régi számát: „Vigyél el! Az a jó, ha meg se kérdezel, ha csak kézen fogsz és elviszel. Vigyél el!” Végül is, MIÉRT NE?!

Utóirat: Nem lehetne esetleg a csoportvezetőknek módszertani ajánlasként felvetni, hogy néha, az utolsó pillanatban, az indulás előtti percekben, mondják le a csoport-összejövetelt, hogy egy kis örült csoporttalálkozót szervezzenek helyette maguknak a házaspárok?!

A fotó csak illusztráció!

GYEREKNÖVELDE

Egy régi osztálytársamat látogattam meg, hároméves kislánynak vittem egy kis édességet ajándékba. Anyukája a finomságot a konyhapultra tette, és intette a kislányt, hogy csak ebéd után szabad megennie. A nappaliban leültünk beszélgetni. A kicsi egy idő után eltűnt, mi belemerültünk a régi közös élmények felidézésébe. Hirtelen eleredt az eső, nagyot dörgött az ég. A kislány rémülten rohant anyjához a konyhából. A keze, szája csokis volt. Édesanyja kérdezte, mi a baja. A kicsi szívgöngyömondta: „Nem szabad enni a csokit, én ettem, és a jó Isten rám kiabált.” Az anyukája rám kacsintott, és arcára komolyságot erőltetve felelte a kislánynak: „Bizony, a jó Isten látta, hogy rosszkodsz, azért dörgött az ég. Máskor nem szabad ilyet csinálni, mert Ő lát ám mindent, amit csinálsz. Ugye?” – és hozzám fordult, várva, hogy erősítem meg, amit mondott.

Én nagyon zavarba jöttem, nem akartam kellemetlen helyzetet okozni. Emlékek lapultak bennem, amelyek persze nem peregtek le bennem akkor néhány másodperc alatt, de fájt, hogy a kicsi rémisztő képet kap Istenről.

Bennem vannak a Mikulást, karácsonyt megelőző ijesztgetések: „Rossz voltál, csak virgácsot hoz a fa alá vagy a csizmádba a Jézuska vagy a Mikulás!” Bennem vannak a búcsúzásakor kapott figyelmeztetések: „Aztán rendesen viselkedj ám, mert az Isten mindent lát, mindent hall és megbüntet érte.” Emlékszem arra is, amikor nagyobbacska voltam, és én magam provokáltam az Istent: a lefolyóba dugtam anyukám autójának a kulcsát, hogy ne tudjon elmenni otthonról és vakmerően azt mondtam magamban: „Ha van Isten, büntessen meg érte.” Semmi nem történt. Nem csapott belém a mennykő, anyukám pedig azt hitte, ő vesztette el. És bennem él az az eset is, amikor több, hívő családban felnőtt osztálytársam vesztette el a hitét, mikor egy társunk így cáfolta Isten létezését, hogy azt mondta, ha Isten valóban létezik, sújtson le rá, és ocsmány szavakkal káromkodott, gyalázta Istent. Néhány percig néma csend volt. Összeomlott és megkérdőjeleződött bennünk akkor sok minden... Idő kellett hozzá, míg rájöttünk, a szüleink által közvetített hamis, gyermek istenképünket vesztettük el akkor, és

fájdalmas tapasztalatok árán sikerült megtalálni az igazi, élő, szerető, irgalmas jó Istent.

Úgy érzem, ezekkel a jó szándékú, nevelő célzatú tanításokkal érhetünk el gyerekeinknél rövidtávú eredményt, azt, hogy félelemből nem tesznek meg bizonyos dolgokat. Azonban előbb-utóbb felismerik, hogy a fenytésükre kihasznált, százszerű mumus-Isten nem létezik. Akkor nehogy a hamis istenképpel együtt istenhitüket is elveszítsék.

A kislány riadtan nézett rám, várta mit felelek neki: „A csokit tényleg nem szabad ebéd előtt meg-

enni, mert akkor anyukád hiába főzött nekünk finom ebédet, nem fér már a pocakodba. És az előbb az ég dörgött, mert mindjárt nagy zuhé lesz, ugye? – kacsintottam én is vissza az anyukára. Ő megértett engem: „Hát persze, nem a jó Isten kiabált rád, de azért nem szabad csokit enned, ha nem engedtem meg, jó?!” A kislány megkönnyebbülten nézett ránk. Amikor barátnőmmel újra kettesben beszélgettünk, elmeséltem neki mindazt, ami bennem kavargott, mikor válaszoltam. És közben elszopogattunk egy tábla mandulás csokit.

Gyermekhittel

Négy és fél éves kislányunk keresztanyjának két hónapja nagyon fájt a háta, olyannyira, hogy öt perces állás is gondot okozott neki. Elmondtuk lányunknak, hogy keresztanyja nagyon beteg, imádkozzon érte. Családunk ekkortájt egy zarándoklaton vett részt Péliföldszentkeresztben, a segítő Szűzanya ünnepén. Itt van egy Lourdes-i barlang. A barlanghoz érve kislányunk felszaladt a Szűzanyához, és körülbelül 15-20 percet töltött ott. Figyel-

foto: Kencsik Sándor

tük. Egyszer csak azt vettük észre, hogy erősen bólogat, aztán táncikálni kezdett, végül megsimogatta a „kis Szűzanyát” (Bernadettet). Odaszaladt hozzánk, és boldogan ezt mondta: „Azt mondta Mária, hogy meggyógyítja a Keresztanyámat!” Hazatérve telefonon elmesélte ezt a keresztanyjának, aki elmondta, hogy aznap már el tudott menni a boltba. Hat nap múlva pedig már egyáltalán nem fájt a háta.

Gólyahír

Isten hozott Benneteket!

*„Kaptál egy arcot,
apád, anyád arcát.
Kaptál egy nevet,
hordozd becsülettel.
Kaptál egy Kezet,
ne ereszd el, ne ereszd el.”*
(Pusztá Sándor)

2003. április 6-án kicsomagoltuk legidősebb leánygyermekünket. MARIKA ma már nagylány és lehet vele játszani is Józsi fiúnk nagy örömére. Mindannyian boldogok vagyunk!

Nádudvari András és Rita

Szívből gratulálunk és kérjük Isten áldását a családokra!

Ha szeretnétek az örömhírt az újságban megjelentetni, kérjük, juttassátok el a szerkesztőségbe!

ÓRIÁSI apróságok (gyerekszáj)

Isten-képünk atyai-apai...

3 éves Csenge lányunkkal a jó Istenről beszélgettünk. Megkérdeztem tőle, szerinte mit csinál a jó Isten egész nap. Válasz: „Hát ül a számítógép előtt az irodában.”

Precizitás

Túrós csusza az ebéd. Szalonnával. Józsi nagyon szereti a szalonnával. Ezért nagy buzgalommal válogatja ki a tészta, túró, tejföl halmazából. Papija rászól: – „Te csak mazsolázol!” – Mire Józsi kikéri magának – „Szalonnázok!!!”

Szemmelverés

Józsi sajnos kissé „csokista” lett. „Koki, koki” követelte egyfolytában, így a vacsoránál is. Erre apja dühös lett, és jól megszidta. Szigorúan nézett rá, és Józsinak bele kellett nézni a haragos apai szemekbe. Apja megkérdezte haragtól villogó tekintettel: „Mi van a szememben?” Mire gondolkodás nélkül érkezett a válasz: „Koki!!!”

Szex

Esti ima alatt pisilni kell. Gyorsan kiszaladunk, pisilünk, de mivel már kicsit becsurgott, nem adom fel a gatyát. Visszatérünk az imádság-

hoz. Éppen „köszönünk”. – Te mit köszönsz? – kérdezem kisfiamat. Mire ő lenéz magára, és felfedezve meztelenségét, megszólal: – A fütyimet.

Két és fél éves kisfiúknak „csak” nővérei vannak, ezért kicsit összezavarodott. Azt mondja: „Én kisfiú vagyok. Megnövök, nagylány leszek.”

Megbeszéltük vele, hogy a fiúknak fütyijük, a lányoknak luksijuk van. Egy alkalommal az autóival játszik, amik különböző méretűek. Magyarázza nekem: „Ez anyuka-autó, ez apuka-autó, ez kisfiú-autó.” Majd újra egyenként rájuk mutat: „Ennek az autónak luxija van, ennek fütyije, ennek is fütyije van.”

5 éves nagyfiúnk öltözik:

– Anya! Én a harrypotteres zoknimat szeretném felvenni.

– ??? (Nem jutottam szóhoz, nem is tudtam, hogy van ilyen.) Melyiket? – kérdeztem.

– Tudod, amelyiken a helikopterek vannak!

– És az előbb mit mondtál erre a zoknira? – kérdeztem, mintha rosszul hallottam volna, mert helikopteres zoknija valóban volt.

– Anya! Hát a helikopter németül azt jelenti, hogy harrypotter, nem tudtad? (Valószínű, hogy az

óvodában hallott valamit a társaitól, amit persze rosszul értett, mert a szót nem ismerte.)

– Hát, eddig még nem. Kösz, hogy mondod...

Ötévesünk, a kahlenbergi zárandoklat előtti éjjel felébredt az éjszaka közepén. Álmosan jön ki a szobából.

– Szia Benedek, mi a baj?

– Felébredtem, mehetünk! – mondja két ásítás között.

– De hova szeretnél menni?

– Hát, kirándulni Ausztriába.

– Még nem mehetünk, nézd milyen sötét van. Éjszaka van még.

– Nem baj, majd megyünk elem-lámpával...

A plébános atyától kérdeztük, itt lesz-e a vasárnapi misén az a fiatal vendég pap, aki bábozni szokott a gyerekeknek. Ő így válaszolt: – Sajnos, ő nem. De Isten biztosan itt lesz.

Nagygyerekszáj

Nagyfiúnk azt mondja: „Ha lehet a Szűzanyától lakást, kápolnát kérni, akkor lehet lovat is, nem igaz?”

Én, a jó schönstatti anya, elkezdem neki prédikálni, hogy nem úgy van ám az, a Szűzanyának áldozatokat is kell gyűjteni a kegyelmi tőkébe stb.

Mire ő, felsóhajtva: „Elég nagy áldozat az nekem, hogy nincs lovam!”

– Anya, ülj az ágyam mellé, félek a sötétben.

– Kisfiam, még nagyon sok dolgom van, mennem kell. De ne félj, az őrangyalkád vigyáz rád.

– Inkább te vigyázz rám, az őrangyalka pedig csinálja meg a te dolgod!

Egy hétéves fiú meséli: Hittanórán van, hogy csendben imádkozunk. Én olyankor magamban húszig számolok. Észrevettem, hogy a Zita harmincig számol. Szerintem ez már szenteskedés.

Felnőttszáj

Indiana Jones utolsó képkockái: a főhős egy lasszószerű ostorral elkapja szíve hölgyét a derekán és így téríti vissza magához.

Ekkor lép be a férjem. Felsőhajt:

– Na, ez egy hódító típus.

Nincs boruk

(Imaszándékok: kérjük családjainknak a kánai menyegző csodáját!)

Írjátok meg, ha nehéz helyzetben vagytok, hogy tudjuk hordozni egymást. Lehet névvel, de név nélkül is. Ha megköszönni valótok van, itt azt is megtehetitek.

– Könyörgünk, add vissza egészen és egészségesen a beteg édesanyákat a családjuknak! Segítsd és áldd meg őket!

– Hogy legyenek gyermekek ott, ahol már régóta várják érkezésüket. A megfogant életek pedig szépen fejlődjenek, és adj boldog szülést a családoknak!

– Oltalmazd és erősítsd meg gyermekeinket!

– Kérünk, adj jó munkalehetőséget minden családapának!

– Segíts, hogy a Schönstatt-kápolnánkat felépíthessük.

– A Szűzanya tudjon még több otthonba költözni, hogy „szent családtagokat és szent családbirodalmat formáljon”.

Már van boruk!

– N. Andrásnak van munkahelye, köszönjük az imákat!

– L. családnak van már ideiglenes otthona!

– Köszönjük életünk apró csodáit!

Egy kis filmajánló I.

(Ne meneküljünk el a filmek elől)

Milyen filmeket érdemes nézni? Sajnos sokan sohasem teszik fel ezt a kérdést. Csak sodródniuk abban az árban, amit a multiplexek és a kereskedelmi csatornák zúdítanak rájuk. Persze ezek a filmek könnyen emészthetők, és gondolkodni sem kell, ezért a látvány kárpótol. Akció-akció hátán, a pirotechnikusok tobzódniuk, az izgalmak végig magas fokon... Hiszen a fő cél az eladhatóság, mert üzlet, millió dollárokért. Aki igényesebb, az inkább elmenekül az „erőszakos térítők” elől, és még a tv-jét is kidobja a lakásból. Pedig a választás tudományát is meg kell tanítanunk a gyermekeknek, mert a teljes korlátozás később az ellenkező hatást érheti el.

A film a hetedik művészeti ág. Vagyis mint minden más művészetnek, a valóságról kéne szólnia, és úgy, hogy a néző a film végére valamit kapjon, kicsit jobbá váljon. Tehát ha nem nézünk szép filmeket, az olyan, mint ha nem olvasnánk verseket.

Összehasonlításként vegyük a zenét. Mindenki tudja, hogy Beethoven nagyobb zeneszerző, mint Mike Oldfield vagy Charley. De Beethoven zenéjét mégsem hallgatják annyian, mint a mai könnyűzenét, pedig Beethoven még könnyen emészthető Bartókhoz képest. Miért? Valószínű azért, mert az ún. „komolyzene” hallgatásához, élvezéséhez előbb energiát kell befektetni. Meg kell tanulni az alapokat, és időt kell fordítani az egyes művekre, vagyis utána kell nézni keletkezésük körülményeinek, a szerző életének, többször meg kell hallgatni a művet. Így fognak csak feltárulkozni azok a szépségek, amiktől az emberben elindul egy folyamat és többé, jobbá válik. Ugyanígy van a filmmel is.

Nem mindegy, hogy melyik rendező filmjét nézzük. (Mert alapvetően a rendező személye határozza meg a film minőségét, és nem az, hogy ki a főszereplő!) További kérdés, hogy akarunk-e energiát befektetni a mű kibontásába? Utánanéznünk-e az alkotónak vagy a filmnek.

A művészfilmekről az az általános nézet, hogy unalmasak. Igen, a világ ilyen unalmas. A fák lassan nőnek. Sokszor nem történik semmi. Néhány amerikai filmben másfél óra alatt öt életre is sok esemény zsúfolódik össze, háromszor mentik meg a világot a teljes pusztulástól, mellékesen ott a mindent elsöprő nagy szerelem és a végén természetesen happy end van.

Következő számunkban folytatjuk azzal, hogy miért és hogyan érdemes mégis az úgymond unalmas művészfilmeket nézni.

Főzőcske

Mottó: A főzés szent cselekmény:

a táplálék elkészítése és minden konyhai munka, amely az emberi étkezés szolgálatában áll, a szentmisével rokon. Ahogyan az ostya és a bor átalakul Krisztus testévé és vérévé, úgy a táplálék, amit az asszony készít, átalakul szeretteinek húsává, vérévé, érzelem, gondolat és szellem lesz, szeretet lesz...

Tilmann atya kérésére újraindítjuk a rovatot. Nem mintha más újságokban nem találhatnánk jó recepteket, hanem hogy kifejezzük: fontos a családi tűzhely, fontos, hogy a schönstatti lányok/asszonyok finom ételeket tegyenek az asztalra!

Rozmaringos, gombás, karfiolos egytál

Hozzávalók: kb. 10 szelet bacon szalonna, fél kg pulyka- vagy csirkehús, 1 nagy fej karfiol (melyet nem túl puhára párolunk), kb. 30 dkg vargánya- vagy csiperkegomba, tejföl, rozmaring, 2 tojás és 50 dkg tejföl, só (ha ezzel öntjük le) vagy a besamelhez: 5 dkg margarinban 1 púpos ek. liszt megfuttatva, 4 dl tejfel felfőzve, sózva, melyet, ha kihült, 4 e. tojással dúsítunk (reszelt sajt).

Egy tűzálló tálat bacon szalonnával bélelünk. A húst enyhén kiklopfoljuk, mindkét oldalát sózzuk és örölt rozmaringgal fűszerezzük. A párolt karfiolrósákat a hússal váltakozva csíkokban rakjuk le, úgy hogy a tepsi két szélére a karfiol kerüljön. A húst szeletelt gombával betakarjuk és a tejjel megkenjük. Erre ismét hús, gomba, tejföl kerül, míg a rétegezés el nem éri a karfiol magasságát. A tetejét leönthetjük

egyszerűen tojással elkevert tejjel vagy a besamel mártással. A tetejét reszelt sajttal megszórhatjuk. Közepes lángon átsütjük. Rizzsel vagy sültkrumplival tálaljuk.

Más ízhatást érünk el, ha rozmaring helyett kakukkfűvet/bazsalikomot, borsot használunk és a gombát hagymás olajon megfuttatjuk.

Túrós fánk

Hozzávalók: 55 dkg túró, 4 pohár tejföl, 6 egész tojás, 50 dkg finomliszt, 4 lapos teáskanal sütőpor, csipet só.

A lisztben elkeverjük a sütőport, hozzákeverjük a többi alapanyagot. Legalább 2-3 órát állni hagyjuk. (Legjobb már reggeli után összekeverni, hogy ebédre kész legyen.) Forró olajba evőkanállal kiszaggatjuk. A fánkocskák az első pillanatban szívesen leragadnak az edény aljára. Duplájára nő, magától átfordul. Fahéjas porcukorral vagy lekvárral tálaljuk. Jó étvágyat!

SCHÖNSTATT-HÍREK

Kahlenbergre zarándokoltunk

Közel kétszázán keltünk útra szeptember 20-án. Szerettünk volna a szentélyben imádkozni, kéri Szűzanyánkat: „Segíts, hogy elég érettek legyünk ahhoz, hogy Téged Magyarországon egy Schönstatt szentélyben fogadhasunk”. Különösen azok számára volt fontos a szentély légkörének meg tapasztalása, akik ebből még soha nem részesültek. Hogy is működik ez a „lelki erőmű”?

Az ország minden régiója képviseltette magát. Legtöbbször a Budapest és környékéről jövő családok voltak, 135-en két busszal. Nyolc soproni család, 5 család a balatoni régióból, és a pécsi régiót is képviselte a régióvezető család. (Képek a zarándokltról a ww.schoenstatt.hu/kepek oldalon.)

12 körül – kicsit megkésve – érkezünk a napsütötte Kahlenbergre. A központ előtti nagy füves réten gyülekezünk, örömmel üdvözlünk egymást. A nővérek és az osztrák családok már vártak minket. Az előzetes hírekkel ellentétben nagy örömünkre Tilmann atya is el tudott jönni (Schönstattból érkezett), ismét bizonyítván ezzel „magyar mivoltát”. Körmenetben vonultunk a szentélyhez, kezünkben a kis nemzetiszínű zászlókkal, közepén a schönstatti Szűzanya képével. Elöl a kereszt, a nagy magyar zászló, egy csokor virág a Szűzanyának (nemzeti színekben) és a papírszentély, amire ez utazás során gyűjtött áldozatainkat ragasztottuk. Énekelve vonultunk, szívünkben örömmel a szentélyhez. Itt hatalmas magyar zászlóval díszített oltár fogadott a kápolna előtti téren. A szentmisét Gellért atya (Tihanyból), László atya (Sopronból) és Tilmann atya vezetésével ünnepelhettünk. Megújítottuk szeretet-szövetségünket „ösi” magyar formában. A szentmise után szív alakban körbeálltuk a szentélyt, jelezvén: szívünk vágya, hogy mielőbb Magyarországon is szentélyt építhessünk a Szűzanyának. Elénekeltek a Boldogasszony Anyánk, régi magyar himnuszt. A mise végére mindnyájan megéheztünk, így örömmel telepedtünk le a kinti padokon, s a

fűben... s ettünk. A közös asztalra sok-sok finomság került. Ebéd után a gyerekek a játszótéren maradtak, mi felnőttek pedig a szentély előtt gyűltünk össze. Szalánczi Gáborék bemutatták a szentély-terveket. Szép volt erről egy már kész szentély árnyékában beszélgetni, s érezni, közel a mi időnk...

Ezt követően az osztrák házaspárok őszintén, szépen beszéltek arról, hogy élnek ők a szentéllyel. Megtapasztalhattuk, hogy egy schönstatti szentély sok erőt ad, szeretetet a szívünkbe, de sok áldozatot is kíván.

Elszaladt az idő, haza kellett indulnunk, szép volt, ahogy a nővérek búcsú-kendőikkel elintezettek minket. A hazaúton újra meg újra átéljük, milyen nagy ajándék volt ez a szép nap.

Ezt az írást németül még aznap elküldtük a világhálóra, s néhány nap múlva Paraguayból kaptunk egy kedves e-mailt az ott élő Edna nővértől, aki örömmel olvasott zárandoklatunkról, s imáival kísér minket, hogy szentélyünk mielőbb fölépülhessen. Adja Isten, hogy így legyen!

Néhány gondolat az osztrák családoktól

Az Osztrák Családmozgalom vezető házaspárja szívből és hitelesen beszélt a szentélyről:

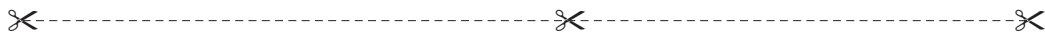

– Lányuknak agydaganata volt. Megtapasztalták a közösségi ima erejét. Kérték gyógyulását, s mikor egészséges lett, köszönetüket Mária elé hozták. Egyre növekedett bennük a meggyőződés, „Anyánk, Te oltalmaztál minket”.

– Egy másik megtapasztalásuk: egy háromgyermekes fiatalasszonynak pajzsmirigyrákja volt. Egy barátnője felajánlotta neki, zárandokoljanak el együtt a szentélyhez. Ő megfogadta a tanácsot, és teljesen megnyugodva ment a kórházba.

– Minden fáradozásunkat és áldozatainkat a kegyelmi tőkébe ajándékozuk, ezzel a szentély kegyelmi forrássá válik. Fáradozásaink és áldozataink: a vasalnívaló, mely ott marad, mert más fontosabbnak tűnt, ezek a gyermekeink, akik rossz jegyeket hoznak az iskolából, ez a házastársam, amikor rosszkedvű és én ennek ellenére barátságos tudok maradni. Ez a kollégám vagy a kolléganőm, aki mindent jobban tud, vagy a főnököm, aki olyan dolgokat követel tőlem, amit csak engedelmességből teszek meg, mert az értelme felismerhetetlen...

– A szentélyben minden elrendeződik, helyére kerül, és ismét tudjuk, mi legyen a következő lépés...

Ha úgy érezzük, gazdagodunk ettől az újságtól, miért ne ajándékozhatnánk meg vele másokat is?! Előállítási költsége számonként 300 Ft, egy évre 1200 Ft, melyet a mellékelt csekken is be lehet fizetni „Oázis” megjelöléssel. Megrendelhető telefonon (87/479-002), faxon (87/479-026) e-mailen (schoenst@axelero.hu) vagy levélben.

Szeretnénk megrendelni az Oázis c. újságot példányban!

Név:

Cím:

Tel.:

Dátum:

Aláírás:

<http://www.schoenstatt.hu/oazis>

bélyeg
helye

Családok a Családért

Egyesület

Óbudavár

Fő u. 11.

Digitális fényképezés, kollagráfia, újsávkészítés, nyomdai előkészítés, Paláshty. Bt.
8175 Belatimzód, Kálido Kőz. 3. • Tel./fax: 88/451-312, 20/9692759 • www.palashthty.hu • info@palashthty.hu

8

2

7

2

Jöjj Szentlélek, világosíts meg, hogy felismerjem Jézust az Egyház titkában, és Kantenich atyához hasonlóan szeressem szent Egyházunkat. Adj kitartást a hitben, ugyanakkor nyitottságot és türelmet a másképp gondolkodókkal szemben. Szentlélek, ajándékozz világunknak egy új pünkösdöt. Egyesíts szereteted tűzében minden keresztényt, hogy a világ szent egyházunkban felismerje működésedet, és sok ember becsülje és szeresse Egyházadat. Mélyítsd el bennem annak a tudatát, hogy a keresztség révén az egyház tagja, azaz tulajdonképpen maga az egyház vagyok. Engedd, hogy tanúságot tegyek Krisztusról azáltal is, hogy ma tudatosan igyekszem legyőzni gyengeségeimet. Áldd meg, Uram, ezt a törekvésemet. Ámen.

(E. Kötzle: Jugend auf dem Weg zu Gott, 31. o.)

